

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

8. ČERVNA 2008

Z obsahu:

Roman Melodus

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
21. května 2008
- strana 2 -

Škola klanění

Úvod ke knize biskupa
Anastáze Schneidera
Dominus Est
- strana 4 -

Eucharistický život podle příkladu svatých (3)

P. Stefano,
M. Manelli OFM
- strana 6 -

Být katolíkem znamená milovat Církev

Bernhard Springer
- strana 7 -

V domě Patera Sebastiana

Setkání s hlavním předsta-
veným kontemplativní větve
Misionářů bliženské lásky
- strana 8 -

Dopisy Matky Terezy Misionářům bliženské lásky

- strana 10 -

Exhumace svatého otce Pia

- strana 10 -

Lék proti nespavosti

- strana 11 -

Když Ježíš šel (ze svého města), uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ (Mt 9,9)

V sérii katechezí o církevních Otcích chtěl bych dnes hovořit o méně známé postavě: Roman Melodus, narozený kolem roku 490 v Emesi v Sýrii (dnes Homs), teolog, básník a skladatel, patří k velké řadě teologů, kteří přetvářeli teologii do poezie. Pomysleme na jeho krajana svatého Efréma Syrského, který žil dvě stě let před ním. Ale vzpomeňme také na teology Západu, jako byl svatý Ambrož, jehož hymny jsou ještě dnes součástí naší liturgie a dotýkají se také srdce; a na teologa, myslitele s velkou životností, jakým byl svatý Tomáš, který nám daroval hymny k zítřejšímu svátku Božího Těla. Vzpomeňme také na svatého Jana z Kříže a tolik jiných. Víra je láska, a proto tvoří poezii a tvoří hudbu. Víra je radost, proto tvoří krásu.

Omilostněný skladatel

Také Roman Melodus je jedním z nich, teolog, básník a skladatel. Když přijal první prvky řecké a syrské kultury ve svém rodném městě, přesídlil do Berita (Bejrút) a tam zdokonalil své klasické vzdělání a řečnické dovednosti. Byl vysvěcen na trvalého jáhna (asi roku 515) a byl zde po tři roky kazatelem. Pak se na konci vlády Anastázia I. (kolem r. 518) přestěhoval do Konstantinopole a tam se usadil v klášteře u kostela Bohorodičky, Matky Boží. Zde prožil klíčové období svého života. Sina-sarium nás informuje, že se mu zjevila ve snách Matka Boží a že obdržel básnické charisma. Maria mu podala ke spolknutí svitek. Když se pak ráno probudil – bylo to o svátku Narození Páně – Roman začal deklamovat od ambonu: „Dnes Panna Porodila Transcendenci“ (Hymnus „O Narození“ I., Úvod). Stal se tak až do smrti kazatelem – zpěvákem († po roce 555).

Roman figuruje v dějinách jako jeden z nejvíce reprezentativních autorů liturgických hymnů. Homilie byla tehdy pro věřící

Roman Melodus

jedinou příležitostí katechetické výuky. Roman se tedy představil jako vynikající svědek náboženského citění své doby, ale také živého a originálního způsobu katecheze. Z jeho skladeb si můžeme učinit představu o tvořivosti této formy katecheze, tvořivosti teologického myšlení, estetiky a posvátné ikonografie oné doby. Místo, kde Roman kázal, byla svatyně na periferii Konstantinopole: vystupoval na kazatel-

nu umístěnou uprostřed kostela, promlouval ke společenství a využíval nákladnou scénérii: používal nástěnná zobrazení a ikony rozmístěné na kazatelně a uchýloval se také k dialogu. Jeho homilie byly veršované a zpívané, tzv. kontakiony. Výraz „kontakion“ – „malá hůlka“ byl asi kolik, na který byl navinut svitek liturgického rukopisu anebo jiného textu. Kontakionů, které se nám zachovaly se jménem Romano-

vým, je 89, ale tradice mu jich připisuje tisíc.

Básnické katecheze

Každý Romanův kontakion sestává ze slok, nejčastěji osmnácti až dvaceti čtyř, se stejným počtem slabik, strukturovaných podle první strofy (irmos), rytmické přízvuky ve verších všech strof se modelují podle těchto irmů. Každá strofa končí refrémem (efimnion) vždy stejným, aby se tak vytvořila básnická jednota. Navíc iniciály jednotlivých strof označují autorovo jméno (akrostikon), kterému často předchází přívlastek „pokorný“. Modlitbu, která se vztahuje k oslavovaným nebo evokovaným skutečnostem, uzavírá hymnus. Po skončení biblických čtení zpíval Roman Úvod, nejčastěji ve formě modlitby nebo přímlyvy. Ohlašoval tak téma homilie a oznamoval refrén, který se na konci každé strofy sborově opakoval, a strofu deklamoval silným hlasem.

Jako typický příklad se nám nabízí kontakion k Velkému pátku: je to dramatický dialog mezi Marií a Synem, který se odehrává během křížové cesty. Maria říká: „Kam jdeš, synu? Proč tak rychle naplňuješ běh svého života? / Nikdy bych nepomyslela, že tě uvidím v tomto stavu / ani bych si nedokázala představit, k jaké zběsilosti dospějí bezbožní, / že na tebe vztáhnou ruce proti vši spravedlnosti.“ Ježíš odpovídá: „Proč pláčes, matko moje? (...) Neměl bych trpět? Neměl bych zemřít? / Jak bych tedy spasil Adama?“ Mariin syn těší matku, ale připomíná jí její roli ve spáse: „Odlož tedy, matko, odlož svou bolest, / nářek ti nesluší, protože jsi byla nazvána »milostiplná«“ (Maria u paty kříže 1–2; 4–5). Pak v hymnu o Abrahámově oběti si Sára vyhrazuje rozhodnutí o Izákově životě. Abrahám říká: „Můj Pane, až Sára uslyší všechna tvá slova / a pozná tuto tvoji vůli, řekne mi: / – Jestliže ten, kdo nám ho dal, nám ho bere, proč nám

Pokračování na str. 12

Editorial

Při slavnostní bohoslužbě a tradiční římské oslavě *Corpus Christi* (naše „Boží Tělo“) nekázal letos Svatý otec Benedikt XVI. jen svými slovy, ale i svým výmluvným příkladem. Ačkoliv o takové názorné a mimoslovní složce jeho hlásání nenajdete zmínku ve zpravodajství o této události, mohl ji zřetelně zaregistrovat každý, kdo sledoval její přímý přenos na vlnách televize Noe.

Především to bylo dosud neobvyklé uspořádání oltáře, postaveného před branami lateránské baziliky. Mezi celebrantem a Božím lidem nebyl tentokrát volný výhled, nýbrž stálo tam sedm mohutných svíců s dlouhými svícemi a vysokým křížem uprostřed. Papež tedy celebrol tváří k Východu a ke Kříži, tak jak tomu bývalo i v římských bazilikách v dřívějších dobách. Kříž a po jeho stranách důstojně stojící svíce se tak vrátily na oltáři na své původní místo.

Druhé pozoruhodné poselství přišlo při svatém přijímání. Před oltář bylo přineseno klekátko a všichni věřící, kterým Svatý otec podával svátostného Spasitele, nejdříve poklekli a pak přijímali svatou Hostii uctivě na kolenou a do úst.

Taktéž v záběrech o rozdělávání svatého přijímání mimo oltář se neobjevil ani jediný záběr kamery podání Hostie na ruku. Svatý otec bez dlouhých diskusí a sporů dal jasně najevo, co měl na mysli, když psal *Sacramentum Caritatis*, a jak si přeje, aby vypadal obřad svatého přijímání. Je to také konkrétní a výmluvná ilustrace slov, která byla součástí jeho homilie: *Pokleknout před Eucharistií je vyznáním svobody: kdo se klaní Ježíši, nemůže a nesmí se klanět žádné, byť jakkoli silné, pozemské moci. My křesťané poklekáme pouze před Nejsvětější svátostí, protože věříme a poznáváme, že v ní je přítomen jediný pravý Bůh, který stvořil svět a tolik jej miloval, že dal svého Jednorozeného Syna (srov. Jan 3,16). Skláníme se před Bohem, který se jako první sklonil k člověku jako Dobrý Samaritán, aby mu pomohl a daroval život, a sklonil se k nám, aby umyl naše nečisté nohy. Klanět se Kristovu Tělu znamená věřit, že v tomto kousku chleba je skutečně Kristus.*

Může tedy někdo říct o věřících, kteří před tváří celého světa přijímali z rukou Svatého otce Pána Ježíše tak, že před ním nejdříve sklonili kolena a pak ho přijali do úst, že

Pokračování na str. 13

Důvěra za důvěru

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Nepřišel jsem povolovat spravedlivé,
ale hříšníky.*

Při četbě dnešních liturgických textů si uvědom, že jsou pro tebe příležitostí, kterou ti nabízí Pán, aby tvé srdce a tvá duše probudily své schopnosti a díky Božimu doprovodu se staly účastníkem všeho toho, co se děje kolem Ježíše. Neboj se zapojit i svou obrazotvornost a své citové zkušenosti, aby se tvůj vnitřní zrak více otevřel tomu, co ti svatopisec představuje, a to tím spíše, že dnes ti vypráví svůj vlastní příběh, který tak neuvěřitelně a zásadně změnil směr jeho života.

Levi má soukromou živnost, kterou by i mnoho dnešních lidí pokládalo za ideální a výnosné postavení. Dostal od okupantů licenci na výběr celních a daňových poplatků. Kdo v tom umí chodit, snadno si pomůže k pěkným penězům. Vidina stoupajícího zisku a rostoucí hojnosti snadno zastíní všechny jiné hodnoty. Chytračení, podvody a obohacování jsou stále bezostyšnější, kolaborace s cizí pohanskou mocností stále samozřejmější. Opovržení, kterého se mu dostává od soukmenovců, splácí jiným pohrdáním: žehrají ze závidivosti, protože jsou slabší a neumějí v tom chodit. Máš tu názorný příklad, jak lze hledat ospravedlnění u uspávání vlastního svědomí.

Matoušova kancelář není v nějaké zastrčené uličce, ale právě tam, kde chodí nejvíce lidí. Dnes kolem něho prochází i Ježíšova družina. Zvykl si na to, že se všichni na něho dívají s pohrdáním a staví ho do jedné řady s prostitutkami. Ale Ježíšův pohled je docela jiný než postoj těch ostatních. Ježíš vidí celníkovi až na dno duše. Spíše než to zlé, co dosud vykonal a co vidí na něm druhí, zajímá ho to dobré, co by tento Izraelita mohl vykonat v budoucnu. Pouhé odsuzování vede k zatvrzelosti a vrhá zpět do minulosti; projevená důvěra otevírá nové perspektivy a vyvolává nové odhodlání skoncovat s minulostí a začít zcela jinak.

Ještě nikdy se takto na Matouše nikdo nezdával. Pod tímto pohledem se v celníkově nitru jako domek z karet hroutí všechno, co si doposud namlouval. Když už si ani sám nepřipouštěl, že by mohl být jiným člověkem, tento Mistr, který tu chodí krajem ja-

ko prorok, dívá se na něho jako na přítele, na bratra, je to pohled plný laskavé důvěry, která mu vrací promarněné vědomí skutečné vlastní důstojnosti a nabízí nečekaně zcela nové šance. Dříve než slovy oslovil Ježíš hříšného celníka svým vnitřním postojem a kladným hodnocením. To je začátek a předpoklad každého apoštolátu. Udivuje tě, že se v Matoušovi náhle zrodila touha zůstat trvale ve společnosti tohoto proroka, který mu překvapivě dal najevo, že navzdory dosavadnímu životu i pověsti věří v jeho vnitřní ušlechtilost a dobrou vůli?

Pojď za mnou! Tato slova přijímá celník s radostí jako vytouženou odpověď na svou náhlou, nevyslovenou, ale rozhodnou touhu zůstat s Ježíšem. *Levi vstává a jde.* Na nic se neptá, na nic se neohlíží: na důvěru odpovídá důvěrou. Pouta, která ho tak dosud svazovala, náhle padají. Cenil si tolik pozemských statků a pachtil se za nimi i za cenu vlastní cti, protože dosud neznal svou skutečnou důstojnost a hodnotu. Ježíš přišel, aby ho osvobodil. Uslyšíš-li i ty jeho hlas, uvědom si, že je to projev Ježíšovy důvěry, a to je ta nejvyšší důvěra, jaké se ti mohlo dostat. To, co opustíš pro Ježíše, nikdy neznamená ztrátu, nýbrž osvobození a zisk.

Vstup s ostatními do celníkovy domu. Náladu, která tu zavládla, tento dům ještě nikdy nezažil. Dosavadní vyhoštěnci zaujmají přední místa u stolu. Vstupenkou k hostině s Ježíšem není domnělá spravedlnost, ale touha po vnitřním uzdravení. Otcova milosrdná láska poslala Syna na svět, aby zde hojně rozdával z její štědrosti. Dnes si našel zbloudilce, aby ho zařadil mezi svých dvanáct vyvolených.

Přisedni si k božskému Lékaři a předlož mu stav své duše. Pros jej především, aby tě naučil dívat se jeho milosrdnými očima na všechny, které tak rád odsuzuješ a vyhlašuješ, na všechny, kteří jsou pro tebe nejneopravitelnější hříšníci, aby tě naučil hledat a nalézat na dně jejich duše božskou jiskřičku, která čeká na milosrdný závan důvěry a porozumění, aby se znovu rozhořela.

Nepohrdej nikým pro jeho minulost, ale važ si jich pro jejich možnou budoucnost, kterou před nimi otevírá Ježíšovo milosrdenství. Chceš být jeho pomocníkem, nebo překážkou? Kdo z těch, kteří tak povýšeně chodili kolem Matoušovy celnice, mohl tušit, že tento hříšník zasedne na jednom z dvanácti stolců v Otcově království? Nejsi i ty zázrakem Božího milosrdenství?

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Oz 6,3-6

Snažme se poznat Hospodina, jako jitřenka jistě vysvitne, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlaží zemi.

Co mám dělat s tebou, Efraime, co mám dělat s tebou, Judo? Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí.

Proto jsem je vzdělával skrze proroky, zabíjel slovy svých úst, má spravedlnost jako světlo vychází. Lásku chci, ne oběť, poznání Boha je víc než celopaly.

2. čtení – Řím 4,18-25

Bratři! Ačkoli Abrahám už neměl naději, přece doufal a věřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: „Tolik bude tvého potomstva!“ A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné – vždyť mu bylo skoro sto let – a že je neplodné i Sářino lůno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božimu zaslíbení, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že (Bůh) má dost moci, aby splnil, když něco slíbí. A proto „mu to bylo uznáno za spravedlnost“. Ale v Písmě to není řečeno jen kvůli němu, že „mu to bylo uznáno“, nýbrž i kvůli nám. I nám to bude uznáno, když věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Ten byl vydán na smrt pro naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.

Evangelium – Mt 9,9-13

Když Ježíš šel (ze svého města), uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu (jeho) domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: ‚Milosrdenství chci a ne oběť.‘ Nepřišel jsem totiž povolovat spravedlivé, ale hříšníky.“

Klečení v Písmu svatém

V knize Zjevení líčí apoštol Jan, že se vrhl na kolena k nohám Božího anděla, když viděl a slyšel to, co mu bylo zjeveno (Zj 22,8). Pokleknout před majestátem Boží přítomnosti v pokorném klanění byl projev úcty, kterou Izrael vždy projevovat v Boží přítomnosti. Tak čteme v 1. knize královské: „Když dokončil Šalomoun modlitby a prosby, s nimiž se obrátil na Hospodina, zvedl se před oltářem Páně, kde klečel s rukama k nebi pozdvíženými, a požel celému shromáždění Izraele“ (1 Král 8,54-55). Postoj během prosebné modlitby byl jasný: klečel před oltářem.

Stejná tradice je patrná i v Novém zákoně, kde vidíme Petra, který padl na kolena před Ježíšem (srov. Lk 5,8); podobně Jair, když prosil o uzdravení dcery (Lk 8,41); Samaritán, když se vrátil, aby mu poděkoval za uzdravení; Maria, Lazarova sestra, když děkovala za bratrův život (Jan 11,32). Stejnou pozici typu „padají na kolena“ před úžasnou přítomností Božího zjevení nacházíme především v knize Zjevení svatého Jana.

V těsném spojení s touto tradicí bylo přesvědčení, že svatyně jeruzalémského chrámu je Boží příbytek, a proto je třeba v chrámě zaujmout takový postoj, který projevuje hlubokou pokoru a úctu před Boží přítomností.

Eucharistie – „skryté božství“

Také hluboké přesvědčení Církve, že pod eucharistickými způsoby je opravdu a reálně přítomen Pán, a stále častější praxe přechovávat Eucharistii ve svatostánku – to přispělo k praxi v postoji hlubokého klanění před Eucharistií poklekat.

Tridentský koncil vyhlásil konkrétně k otázce reálné přítomnosti Krista v eucharistických způsobech, že „v nejzřejmější Svátosti Eucharistie po proměnění chleba a vína je náš Pán

Škola klanění

Úvod ke knize biskupa Anastáze Schneidera *Dominus Est*

Ježíš Kristus skutečně a podstatně přítomen pod způsoby smyslu vnímatelné věci“ (DS 1651).

Svatý Tomáš Akvinský označil Eucharistii za *latens Deitas* (skryté božství) (Hymnus *Adoro te*). Víra ve skutečnou přítom-

nost Krista pod eucharistickými způsoby patřila již tehdy k podstatnému jádru víry katolické církve a také katolické identity. Bylo jasné, že není možno

vybudovat Církev, kdybychom o této víře třeba jen v nejmenším pochybovali. V důsledku toho je třeba přijímat Eucharistii – tj. v Kristovo tělo podstatně proměněný chléb a v Kristovu krev proměněné víno, tedy Boha mezi námi – jen s největší možnou úctou a v postoji hlubokého klanění. Papež Benedikt připomíná slova svatého Augustina: „Nikdo ať nejí tento Chléb, když se mu předtím nepoklonil. Hřešíme, když se neklaníme“ (*Výklad žalmů* 89,9, CCLXXXIX, 1385), a zdůrazňuje: „Přijímat Eucharistii znamená zaujmout postoj klanění před tím, kterého přijímáme..., jen v klanění může uzrát hluboká a opravdová způsobilost k přijímání“ (*Sacramentum Caritatis*, 66).

Podle této tradice je jasné, že se stalo nevyhnutelným zaujmout takový postoj těla i duše a gesta, která usnadňují vnitřní

Mše svatá sv. Řehoře Velikého

Arcibiskup Malcolm Ranjith

usebranost, uznání naší ubohosti a nekonečné velikosti a svatosti Toho, který k nám přichází pod eucharistickými způsoby.

Nejlepší způsob, jak vyjádřit náš smysl pro úctu před eucharistickým Pánem, spočívá v tom, že podle příkladu svatého Petra padneme před Pánem na kolena: *Pane, odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný* (Lk 5,8).

Zneužití a unáhlené způsoby

V některých chrámech však pozorujeme skutečnost, že tato praxe se stále více vytrácí a nejen věřící, ale i odpovědní církevní činitelé trvají na tom, aby se svatá Eucharistie přijímala ve stoje; dali dokonce odstranit všechna klekátka a nutí tak věřící, aby buďto stáli nebo seděli, a to i při pozdvíhování eucharistických způsobů, které se představují věřícím, aby je v klanění uctili. Taková opatření se dělájí v diecézích, aniž by se kdokoli z lidí odpovědných za liturgii ptal věřících, ačkoliv se tak hlasitě mluví v určitých kruzích o tzv. demokracii v Církvi. Současně je třeba dodat, pokud jde o přijímání na ruku, že je to praxe, která byla zavedena formou zneužití a ukvapeně v některých oblastech Církve ihned po koncilu, a tím způsobem došlo ke změně staleté církevní praxe, a zavedla se praxe nová, která se stala pravidlem pro celou Církev. To se ospravedlňovalo tím, že to prý lépe odpovídá evangeliu a staré praxi Církve. Tvrdí se: co přijímáme do úst, můžeme přijímat

také na ruku, protože údy lidského těla mají stejnou důstojnost. Aby tuto praxi ospravedlnili, poukazují někteří na Ježíšova slova: „Vezměte a jezte“ (Mk 12,22; Mt 26,26).

Ať už byly důvody pro tuto praxi jakékoliv, nesmíme zavírat oči před tím, co se děje v těch částech světa, kde tato praxe byla prosazena. Tento způsob vede postupně k narůstajícímu oslabení úcty před svatými eucharistickými způsoby. Předchozí praxe mnohem lépe zachovávala smysl pro úctu. Naproti tomu novou praxi doprovází alarmující nedostatek usebranosti a duch nepozornosti. Vidíme komunikanty, kteří se vracejí na své místo, jako by se nic zvláštního nestalo. Nejvíce roztržití a roztěkaní jsou mladí lidé a děti. V mnoha případech není ani stopy po duchu vážnosti a vnitřního mlčení, které by měly svědčit o vědomí Boží přítomnosti v duši.

Vyskytují se také případy zlořádů u těch, kteří si berou Eucharistii jako památku. Jsou známy případy zneužití těmi, kteří Eucharistií nabízejí na prodej, a co je horšího, zneužívají ji ve svatokrádežných obřadech. Takové případy byly zjištěny zvláště při velkých masových koncelebracích v samotném Římě. Vyskytují se případy, že Eucharistie se nachází pohozená na zemi.

Tato situace nás nutí nejen k zamyšlení nad velice hlubokou ztrátou víry, nýbrž také nad urážkami a hanobením našeho Pána, který se k nám snižuje, aby se s námi setkal, abychom se mu připodobnili a aby se v nás odrážela Boží svatost.

Nezbytnost nové pastorační uvědomělosti

Papež mluví o nutnosti nejen chápat pravý a hluboký význam Eucharistie, nýbrž také slavit Eucharistii důstojně a s úctou. Říká, že si musíme být vědomi významu gest a držení těla, jako je klečení během vybraných momentů eucharistické modlit-

NIKDO NENÍ PÁNEM MŠE

Kardinál Virgilio Noe, který byl ceremoniářem za papeže Pavla VI. a Jana Pavla I. a působil i na počátku pontifikátu Jana Pavla II., poskytl interview pro webové stránky PETRUS a hovořil o své službě za Pavla VI.

Kardinál vyjádřil přesvědčení, že slova Pavla VI. o „Satanově dýmu, který vnikl do Církve“ vztahoval papež také na liturgii. Týkají se těch kněží, biskupů a kardinálů, kteří si falešně vykládají reformy II. vatikánského koncilu. „Mluvil o Satanově dýmu, protože ti kněží, kteří proměnili mši svatou ve jménu kreativity na něco bezcenného, byli ve skutečnosti posedlí chlubitostí a pýchou. Satanův dým nebyl nic jiného než tato mentalita, která chtěla zfalšovat tradiční liturgické směrnice eucharistické slavnosti.“ Nejhorší následky liturgické reformy viděl Pavel VI. „v úsilí postavit se do světla ramp“, což mnohé kněze svedlo k tomu, že ignorovali liturgické směrnice. Papež však věnoval liturgii vždy velkou pozornost a řídil se zásadou: „Nikdo není pánem mše svaté.“ Podle kardinálova názoru je nyní naléhavé „znovu odhalit smysl pro posvátno a ars celebrandi, dříve než Satanův dým pronikne celou církev“.

OBVINĚNÍ Z RASISMU

Linecký biskup Schwarz podle pokynů Vatikánu vydal nařízení, které má ukončit praxi udělování svátosti křtu laiky, zavedenou za jeho předchůdce. Tuto svátost je oprávněn udělovat jen jáhen, kněz a biskup. To platí pro celou církev. Oprávněný postup biskupa vyvolal v diecézi bouři odporu a jeden farář obvinil svého biskupa z rasismu. Studenti teologické školy uspořádali protestní pochod k biskupskému sídlu. Ředitel školy se od akce studentů distancoval a vyslovil kritiku na adresu bývalého lineckého biskupa Aicherna.

STRUKTURY NEMAJÍ PŘEDNOST PŘED BOHEM

Nový biskup diecéze Limburg Franz Tebartz-van Elst zveřejnil o Letnicích pastýřský list, ve kterém poukázal na nutnost změnit pastorační praxi v diecézi. Zatím věnovaly farnosti nejvíce pozornosti svým voleným strukturám. Tu je třeba nyní obrátit k Bohu a k Eucharistii. Vytratilo se vědomí svátostného charakteru Církve. Bohoslužbu slova se svatým přijímáním není možno pokládat za trvalou náhradu mše svaté. Biskup varuje před nadsazeným hodnocením farností, které jsou sice významným místem pro zkušenost víry, nejsou však výlučným místem Církve.

KARDINÁL ODMÍTÁ PŘIJÍMÁNÍ NA RUKU

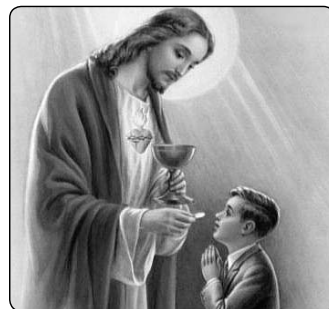
Známý kardinál Juan Luis Cipriani Thorne z Peru potvrdil, že končí s praxí podávání svatého přijímání na ruku. Přijímání do úst je nejlepší cestou, jak zabránit zneužívání Eucharistie. Podávání na ruku vedlo v některých případech k velkému zneužití. Kardinál Thorne patří k nejznámějším kardinálům a při posledním konkláve byl jedním z horkých kandidátů na místo papeže.

Kath-net

by (*Sacramentum Caritatis*, 65). Dále když hovoří o svatém přijímání, vyzývá všechny, aby jejich gesta ve své prostotě odpovídala hodnotě osobního setkání s Pánem Ježíšem ve svátosti (SC 50).

Z toho pohledu je třeba ocenit knižičku J. Ex. biskupa Anastáze Schneidera, světicího biskupa v Karagandě, která nese titul *Dominus Est*. Chce tak přispět k aktuální diskusi o Eucharistii, reálné a podstatné při-

tomnosti Krista pod způsobami proměněného chleba a vína. Je významné, že biskup začíná svůj výklad osobním vyznáním, ve kterém vzpomíná na hlubokou eucharistickou víru své matky a dalších dvou žen, víru, kterou bylo třeba uchovat za cenu mnoha utrpení a obětí, jaké si od malé katolické obce vyžádala léta sovětského pronásledování. Autor vychází z této zkušenosti, která v něm probudila velkou víru, úžas a úctu k Pánu přítomnému v Eucharistii, opírá se historicko-teologický exkurs, který jasně ukazuje, jak vlastně vypadala po dlouhá staletí církevní praxe: přijímat svaté přijímání vkleče a do úst.

Věřím, že nadešla chvíle, kdy je třeba vyhodnotit novou praxi, a bude-li třeba, tak s ní skončit, protože o ní se Sacrosanctum Concilium ani koncilní otcové vůbec nezmiňují, nýbrž byla formou zneužití zavedena v některých zemích. Nyní je více než kdy jindy nutné pomáhat věřícím, aby se obnovila jejich víra v reálnou přítomnost Krista pod eucharistickými způsoby s cílem posílit život Církve a bránit ho uprostřed nebezpečných posunů ve víře, které tato situace zapříčinila a dále šíří. Důvody pro tuto iniciativu nejsou pouze akademické, nýbrž spíše pastorační, duchovní liturgické – zkrátka, jde o to, co lépe přispívá k výstavbě víry.

Biskup Schneider ukazuje chvályhodnou odvahu, protože pochopil pravý smysl slov svatého Pavla: *Všechno musí sloužit k duchovnímu užítku* (1 Kor 14,26).

*Z Kirche heute 5/2008
přeložil-lš*

Eucharistický život podle příkladu svatých (3)

Mše svatá je oběť kříže

Teprve v nebi pochopíme, jak velkým božským zázrakem je mše svatá. Ať o to sebevíce usilujeme, ať jsme jakkoliv svatí a inspirovaní, pouze žvatláme o tomto Božím díle, které přesahuje lidi i anděly.

Jednoho dne požádali P. Pia z Pietrelciny: „Otče, vyložte nám mši svatou!“ „Moje děti,“ odpověděl, „jak vám to mám vysvětlit? Mše svatá je nekonečná jako Ježíš. ... Zeptejte se anděla, co je mše svatá, a on vám po pravdě odpoví: – Chápu, že je a proč se koná, ale nedokážu pochopit, jak velkou má cenu. Jeden anděl, tisíc andělů, celé nebe to neví a tak smýšlejí.“

Svatý Alfons z Liguori dokonce tvrdil: „Ani sám Bůh nemůže udělat něco, co by bylo světějšího a většího než slavení mše svaté.“ Proč? Protože můžeme říct, že mše svatá je syntézou vtělení a vykoupení. Obsahuje v sobě narození, umučení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše pro nás. II. vatikánský koncil učí: „Náš Spasitel při Poslední večeři tu noc, kdy byl zrazen, ustanovil eucharistickou oběť svého těla a své krve, aby po všechny časy, dokud nepřijde, zachoval v trvání oběť kříže“ (SC 47). Svátý Tomáš Akvinský napsal slavnou větu: „Slavení mše svaté má takovou cenu, jakou má Ježíšova smrt na kříži.“

Proto svatý František z Assisi říkával: „Člověk se má třást, země chvět a celé nebe má být vzrušené, když se na oltáři v rukou kněze objeví Boží Syn.“ Ve skutečnosti tím, že mše svatá obnovuje oběť umučení a smrti Ježíše Krista, je to tak velká věc, že sama stačí na to, aby zadržela Boží spravedlnost. Svátá Terezie z Avily říkala svým dcerám: „Co by z nás bylo beze mše svaté? Všechno by zde dole zahynu-

lo, protože jen ona může zadržet Boží pravici.“ Bez ní by Církev jistě neměla trvání a svět by byl beznadějně ztracen. P. Pio z Pietrelciny tvrdil, že svět by se spíše obešel bez slunce, než beze mše svaté. Narážel tak na sv. Leonarda da Porto Maurizio, který říkával: „Věřím, že kdyby nebylo mše svaté, celý svět by se zhroutil pod tíží svých nepravostí. Mše svatá je ta mocná opora, která ho drží.“

Účinky, které působí mše svatá v duši toho, kdo se jí účastní, jsou obdivuhodné: získává kajícínost a odpuštění vin, zmenšují se jeho časné tresty za spáchané hříchy, oslabuje se vláda satana a síla žádostivosti, obnovují se svazky zakořenění v Kristu, chrání osobu před nebezpečím a neštěstím, zkracuje trvání očistce, zajišťuje jí větší stupeň slávy v nebi. Svátý Vavřinec Justinian říká: „Žádný lidský jazyk nemůže vypočítat přednosti, jejichž pramenem je mše svatá: hříšník se smiřuje s Bohem, spravedlivý se stává více spravedlivý, jsou smyty viny, zničeny neřesti, živeny ctnosti a zásluhy, zmařeny ďábelské nástrahy.“ Proto svatý Leonard da Porto Maurizio neúnavně vyzýval zástupy, které mu naslouchaly: „Ó blahové národy, co děláte? Proč neběžíte do kostela na tolik mší, na kolik jen můžete? Proč nenapo-

dobujete anděly, kteří při slavení mše svaté v zástupech sestupují z ráje a stojí kolem našich oltářů v adoraci, aby se za nás přimlouvali?“

Je-li pravda, že všichni potřebujeme milosti pro tento i budoucí život, nic nám je nemůže získat od Boha tak jako mše svatá. Svátý Filip Neri říkával: „V modlitbě žádáme od Boha milosti. Ve mši svaté nutíme Boha, aby nám je dal.“ Ve mši svaté se naše modlitba spojuje se vznešenou modlitbou Ježíše, který se za nás obětuje. Zvláště během kánonu, který je srdcem mše svaté, se modlitba nás všech stává modlitbou Ježíše přítomného mezi námi. Zvláště dva momenty v Římském kánonu, ve kterých se můžeme modlit za živé a za mrtvé, jsou zlaté okamžiky našich proseb: můžeme prosit za své potřeby, můžeme Bohu doporučovat osoby nám drahé, živé i zemřelé, právě v okamžicích vrcholného umučení a smrti Ježíše, kterého kněz drží v rukou. Využijme toho s velkou pečlivostí. Svátí na to vždy dbali, a když se světovali prosbám kněží, prosili, aby na ně pamatovali především během kánonu.

Zvláště v hodině smrti budou mše svaté zbožně vyslechnuté tvořit naši největší útěchu a naději. Jedna mše svatá za živá je mnohem spasitelnější než mnoho mší svatých za nás po naší smrti. „Ujišťuji tě,“ řekl Ježíš svaté Gertrudě, „že tomu, kdo je zbožně přítomen mši svaté, pošlu v posledních okamžicích jeho života tolik mých svatých, aby ho posilovali a chránili, kolika mší se zbožně účastnil.“ Jak je to povzbuzující! Svátý farář Arský měl pravdu, když říkal: „Kdybychom znali hodnotu oběti mše svaté, vynakládali bychom mnohem větší horlivost, abychom se jí zúčastnili.“ Svátý Petr G. Eymard vyzýval: „Pamatuj, křesťane, že mše svatá je to nejsvětější z celého náboženství: nemůžeš udělat nic slavnějšího pro Boha ani nic prospěšnějšího pro svou duši než účast-

nit se mše svaté co nejzbožněji a co nejčastěji.“

Proto si musíme vážit s velkou radostí každé příležitosti, kdy se nám nabízí možnost účastnit se mše svaté, a necouvnot před žádnou obětí, abychom ji nevynechali, zvláště ve dnech svátečních. Mysleme na svatou Marii Gorettiovou, která chodila na mši svatou každou neděli pěšky 24 km. Pomysleme na Santinu Campanu, která šla na mši svatou i s velmi vysokou horečkou. Pomysleme na svatého Maxmiliána Kolbeho, který slavil mši svatou také za tak špatných zdravotních podmínek, že ho spolubratr musel u oltáře držet, aby neupadl. A kolik mší svatých sloužil P. Pio v horečkách a krvácení!

V našem každodenním životě máme dát mši svaté přednost před každou jinou dobrou věcí, protože – jak říká svatý Bernard – „Více se vyplatí být zbožně na mši svaté než rozdat všechn svůj majetek nebo obejít v pouti celý svět.“ A jinak tomu být ani nemůže, protože žádná věc na světě nemůže mít nekonečnou cenu mše svaté. Tím spíše musíme dát přednost mši svaté před zábavou, ve které se utrací čas bez jakéhokoliv užitku pro duši. Francouzský král Ludvík IX. se každý den účastnil mše svaté. Jeden ministr si na to stěžoval a říkal, že ten čas se mohl věnovat nějaké záležitosti v království. Svátý král odpověděl: „Kdybych věnoval dvojnásobný čas zábavě nebo lovu, nikdo by o tom nemluvil.“ Budme velkodušní a udělejme nějakou oběť, abychom neztratili tak velké dobro. Svátý Augustin říkával svým křesťanům: „Všechny kroky, které někdo vykoná, aby se účastnil mše svaté, počítá anděl a obdrží za to velkou odměnu v tomto životě i na věčnosti.“ A svátý farář Arský dodává: „Jak šťastný je anděl strážný, když může doprovodit duši na mši svatou!“

(Pokračování)
Překlad -lš-

Co dělá katolickou církev Církvi Ježíše Krista? Kdo je Církev? Být v Církvi znamená zcela konkrétně a viditelně náležet k této Církvi. II. vatikánský koncil říká: „Do církevního společenství jsou plně začleněni ti, kdo mají Kristova Ducha a přijímají celé její zřízení a všechny prostředky spásy v ní ustanovené“ (LG 14).

Kdo se s ní tedy viditelně spojuje „trojím poutem“, ten patří ke katolické církvi.

Která jsou tři pouta spojení s Církví?

- * Společné **vyznání víry**, ve kterém říkáme: Věřím vírou Církve, tzn. věříme všichni společně jednu víru Církve.
- * Druhé pouto jsou **svátosti**: jeden křest, který nás spojuje; Eucharistie, která nás spojuje do jednoho těla jako množství zrn do jednoho chleba.

- * A konečně třetí pouto: **církevní společenství**, i hierarchické společenství. Tedy společenství s papežem a biskupy.

Tato tři pouta tvoří viditelné společenství Církve. Tak může každý ověřit, zda tato pouta drží podobně jako tři obruče sudu. Když tato pouta chybí, jednota Církve se rozpadá, pak není katolická církev životná.

Mimo Církev není spásy?

Musí člověk viditelně náležet k Církvi, aby dosáhl spásy? Existuje jedno heslo z dob církevních Otců: *Mimo Církev není spásy*. To jsou slova, která se především týkají těch, kteří jsou v Církvi. Nic nepomůže být vinným keřem ve vinici Páně, když ratolest nepřináší žádné ovoce. Nebo jiný obraz: *Když jsi v Arše, dbej, abys nespádl přes palubu, pak bys nebyl zachráněn, mimo Církev není spásy. Nedávej v sázku záchranné společenství Církve* (Ireneus, Adv. Haer.). To je první smysl slov: *Mimo Církev není spásy*. II. vatikánský koncil k tomu říká: *Kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho Církev, avšak s upřímným srd-*

cem hledají Boha a snaží se pod vlivem milosti skutečně plnit jeho vůli, ti mohou dosáhnout spásy (LG 16).

Kdo tedy o Kristu nic neví, kdo neví o Církvi, ale slouží Bohu s upřímným srdcem, ten bude zachráněn. A Církev dále věří, že i ten, kdo takto dosáhne spásy, nedosáhne jí jinak než skrze Ježíše Krista, to znamená i skrze Církev, Kristovo tělo. Skrze společenství Ježíše Krista dosáhne spásy i ten, kdo nic neví o Církvi, ale celým srdcem hledá upřímně Boha. Koncil k tomu dodává: *cestami, které zná jen Bůh*. Protože u něho není nic nemožného, proto může i ten, kdo nikdy neslyšel o Kristu, být spasen skrze Církev, a tedy skrze Krista, a dosáhnout věčného života.

Církev je misijní

Když však mohou být tak jako tak zachráněni všichni lidé, má pak misie nějaký smysl? Ano, absolutně! Právě proto, že Ježíš přišel pro všechny lidi, protože je to tak velké štěstí poznat ho, protože naše štěstí v nebi spočívá v tom, že na něho patříme a jsme s ním spojeni ve společenství s Otcem a Duchem Svatým, musí nás to pobízet, abychom zvěstovali Krista těm, kteří ho neznají, a přivedli je ke Kristu. Je tomu tak právě proto, že Církev je katolická, do jejího nejnitra srdce je vepsáno, že musí být misionář-

ská, že je poslána ke všem národům. *Jděte tedy, učte všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal* (Mt 28,19–20).

Co je tedy důvodem, že musíme být misijní? Důvod pro misijní činnost je stejný jako ten, pro který se Syn Boží stal člověkem, pro který ho Otec poslal na svět. Ze stejného důvodu jsme poslání i my. Není žádný jiný důvod pro misie než láska Boží ke všem lidem. Z ní přijala Církev ve všech dobách, v každém století povinnost a sílu vykonávat misijní činnost. Svatý Pavel říká: *Láska Kristova nás nutí* (2 Kor 5,14). Když jeden zemřel za všechny, musíme to oznámit všem. A svatý Pavel také říká: *Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni a došli poznání pravdy* (1 Tim 2,4). Bůh chce, aby všichni lidé byli zachráněni, a konkrétní cestou k tomu je poznání pravdy. Jsme-li v bludu, jsme-li v temnotě, nemůžeme najít cestu. Kdo následuje hlas svého svědomí, aniž zná Krista, aniž zná jeho Církev, ten již následuje hlas pravdy, ten je na cestě ke Kristu, na cestě ke spáse. Ale pro Církev, které byla svěřena pravda, musí být nejnaléhavější záležitostí, ano žádostí, vyjít hledání těchto lidí vstříc a přinášet jim světlo pravdy a světlo víry. Jelikož Církev věří, že Bůh chce lidi zachránit, neskládá ruce do

klína a neříká: přijdou tak jako tak do nebe, nepotřebujeme víc nic dělat. Protože Církev věří, že Bůh chce zachránit lidi, musí být misionářská. Musí nás pobízet, abychom všem lidem předávali to, co jsme přijali. Musí nás to nutit, aby všichni lidé poznali prostředky milosti v Církvi – svátosti – a aby je přijali.

Kde je Petr, tam je Církev

Tři pouta spojení s Církví, vyznání víry, svátosti a jednota s papežem jsou podstatné pro naše katolictví. Není divu, že právě tato tři pouta v životě Církve jsou stále slabší, zvláště láska a věrnost ke Svatému otci. Ale bez tohoto svazku, bez tohoto spojení s papežem nejsme katolíci. *Ubi Petrus, ibi Ecclesia*, říká svatý Ambrož. Nestačí být papeži věrný jen vnějškově. *Kde je Petr, tam je Církev*. Bez lásky a ochoty zasadit se za Svatého otce není skutečná příslušnost k Církvi možná. Proto je tak rozhodující kráčet v jednotě víry, v jednotě svátostí a v jednotě s Petrem a nástupci apoštolů po cestě víry.

Svatá Kateřina Sienská se intenzivně modlila za jednotu Církve. Modlila se za ni z vroucnosti celého srdce, aby plnost víry v katolické církvi byla živá. Krátce před smrtí se modlila těmito slovy:

„Věčný Otče, já ubohá hříšnice obětuji ti svůj život a svou lásku k Tvé milované nevěstě svaté Církvi. Tobě buď odevzdána. Svěřuji Ti své drahé přátele a prosím Tě, věčný a nejvyšší Otče, přiveď je domů svou milostí. Dej, ať se změni v pravé a dokonalé světlo, a učiň, aby byli jedno skrze sladké pouto Tvé lásky, aby žili a zemřeli pro Tvou svatou Církev. Otče, dej nám své požehnání. Amen.“

Z -sks- 17/2008

přeložil -lš-

V domě Patera Sebastiana

Setkání s hlavním představeným kontemplativní větve Misionářů bliženské lásky P. Sebastianem Vazhakalou. Deset let po smrti Matky Terezy.

P. Sebastian vyznává: „Přišel jsem do Itálie sám, poslala mě Matka. Přišel jsem z Los Angeles a jel jsem z letiště přímo do Acilie, domu bez vody, bez světla

práci, kterou nám Pán dává,“ říkala s oblibou. „Není to sociální ani humanitární služba: všechno, co děláme, pro kohokoliv to děláme, děláme pro Ježíše. Jsme

čer jeden po druhém vrátili na nešpory a na společnou večeři. Alespoň zde najdou trochu odpočinku. „Casa serena“ – Pokojný dům – nazývá se tento dům chudých. P. Sebastian ukazuje fotografii, na které je Jan Pavel II. a Matka Tereza při podpisu dokumentu, na kterém tento dům nebyl ještě víc než jako krásný načrtnutý projekt. Matka Tereza to nejen podepsala, ale připojila prosbu o požehnání.

„Matka Tereza byla praktický člověk. Nechodila dlouho kolem horké kaše, nýbrž prostě sbalila věci a měla hned slovo útěchy pro všechny, kteří prosili o pomoc. Jednou, když mě doprovázela do zadní části naší hlavní budovy, kde žijí Misionáři bliženské lásky v adoraci“ – vypráví P. Sebastian – „řekla mi

„...Co se počítá, to není úspěch, nýbrž naše víra... Jeden z vás mi jednou řekl: Matko Terezo, moje povolání je sloužit malomocným. Ne, řekla jsem mu, tvoje povolání je patřit Ježíši.“

(Matka Tereza)

a bez sanitního zařízení. Nejraději bych se hned další den vrátil do Los Angeles...

Z prvních kandidátů na misionáře, kteří mi byli představeni, mnozí dlouho nevydrželi. Z Acilie jsem se přestěhoval do suterénního bytu vedle nádraží Termini. Když jsem to místo našel, bylo to uprostřed baráků na Largo Preneste. Bylo v nich asi 8000 obyvatel. Matka nejdříve chtěla, abych zůstal na nádraží Termini, ale když se mi podařilo ji přemluvit, aby si o tom místě udělala představu, byla ráda mému rozhodnutí. Kardinál vikář Poletti byl nerozhodný, protože dům na Largo Preneste hrozil zřícením, ale já jsem se tam přesto usadil již 8. března 1979. Ve chvílích pokušení a bezúčelnosti jsem vždy jednal podle rady, kterou mi dala Matka: – Podívej se vždy na Probodeného. I když mnozí zase odešli, Ježíš nikdy nesestoupil z kříže. –

Matka tomu rozuměla: – Vydržet v převeliké lásce Ježíše k ní a její vlastní převeliké lásce k Ježíši.“

V Indii narozený Pater Sebastian byl velmi ochotný sdílet nám četné vzpomínky na „Matku“, jak Matku Terezu kvůli jednoduchosti nazýval. První setkání s ní se uskutečnilo v březnu v roce 1966. Bylo to v Ranchi a byl tehdy ještě mladým studentem filozofie. V následujícím listopadu ji navštívil v Kalkatě. „Děláme

povolání, abychom sloužili těm nejchudším z chudých. A abychom vedly jednoduchý a prostý život.“ Od 5. září 1997, tedy ode dne, kdy Matka Tereza zemřela, uplynulo deset let.

Před 40 lety začal pro Sebastiana Vazhakalu noviciát. Dnes je hlavním představeným kontemplativní větve Misionářů bliženské lásky, kterou založila Matka Tereza v roce 1979. V domě, ve které P. Sebastian žije se svými spolubratry, zřídil pro Matku Terezu pokojík pro doby, kdy pobývala v Římě. Malá místnost je nyní „obsazena“ různými věcmi, které misionářům při každodenní práci nesmějí chybět. Ale především jejich „hosty“, chudými bezdomovci. Ráno opouštějí bratři dům, aby se ve-

něco, co dále komponovala jako modlitbu: – Když trpím, posli mi někoho, kdo trpí ještě více. Když mám hlad, posli mi někoho, kdo je ještě hladovější. Když

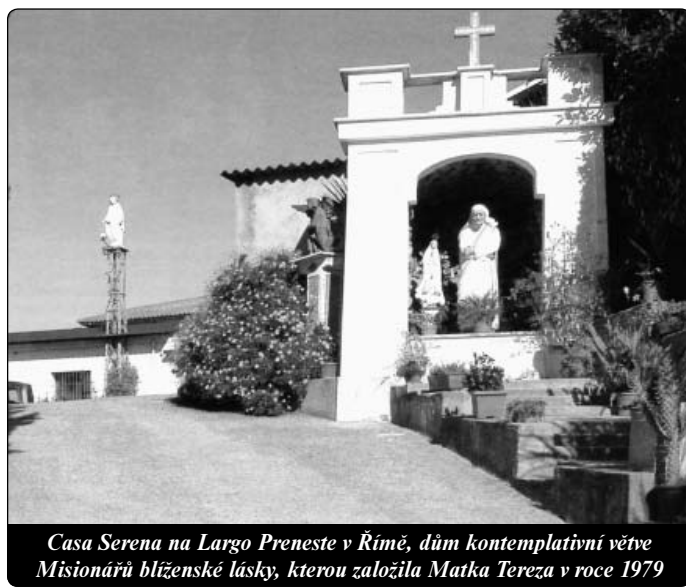

P. Sebastian a Matka Tereza

se cítím osamělá, posli mi člověka, který se cítí ještě více osamělý než já. – Toto setkání s nejpotebnějšími z lidí bylo její útěchou, důkazem, že Pán to chce, aby vydávala svědectví o jeho vykoupení. Jako v září 1946, když Pán od ní žádal – jak vyprávěla matka Tereza –, aby opustila řád loretánských sester, ke kterému patřila, a věnovala se chudým v Kalkatě. To bylo její „povolání v povolání“.“

První diecézní uznání Misionářek bliženské lásky se uskutečnilo v říjnu 1950 v Kalkatě. Mužská větev – Misionáři bliženské lásky – byla založena teprve

„Na Západě, v Americe panuje strašná chudoba, strašný hlad a lhostejnost lidí, kteří jsou tak velice soustředěni jen sami na sebe a jsou plni pýchy...“ (Matka Tereza)

Casa Serena na Largo Preneste v Římě, dům kontemplativní větve Misionářů bliženské lásky, kterou založila Matka Tereza v roce 1979

později v roce 1963 (kontemplativní větev 1979). „Nejlepší prohlášení pro toto založení učinila sama,“ vypráví očitý svědek P. Sebastian. „Byla to její promluva na první generální kapitule misionářů roku 1972. – Naše kongregace nemá dělat žádné velké ani důležité věci, – řekla tehdy, – chce dělat všední věci, ale s jinou než všední láskou; chceme dělat ty nejprostší věci s převelikou láskou. Co se počítá, to není úspěch, nýbrž naše víra... Jeden z vás mi jednou řekl: – Matko Terezo, moje povolání je sloužit malomocným. – Ne, řekla jsem mu, tvoje povolání je patřit Ježíši.“

V kapli generalátu, kam chodí na mši svatou i hosté, v „Casa Serena“, je takřka všechno dílem trpělivé práce a nadšení misionářů a jejich laických spolupra-

covníků, kteří byli rovněž založeni Matkou Tereziou a P. Sebastianem v roce 1984. Na náměstí před domem z železné věže bdi socha Panny Marie nad celým tímto kouskem přírody, plným bliženské lásky, aby mohla čelit přilehlým vysokým domům (a závisti makleřů s nemovitostmi). V kostele hned za oltářem je kříž, stejný jako ve všech domech misionářů a misionářek bliženské lásky, na kterém Ježíš ve vrcholu svého utrpení volá: „Žizním!“ A zde všechno dostává nový smysl, i bolestné dopisy Matky Terezy o tom, jak je Ježíš daleko, o které se tak rád otírá skandální tisk. P. Sebastian komentuje: „Mohu pochopit, že to snad potřebuje svůj čas, než to pochopíme, ale pravda je jednoduchá: Matka Tereza sdílela materiální i duchovní nouzi těch, s nimiž se setkávala. Protože Pán to po ní tak chtěl. A bohatí a silní, kteří nemají vůbec víru, nejsou o nic méně chudí než opuštění a osamělí v Kalkatě. Ano, snad jsou ještě chudší. Na Západě, v Americe panuje strašná chudoba, strašný chlad a lhostejnost lidí, kteří jsou tak velice soustředěni jen sami na sebe a jsou plní pýchy...“ To bylo to, co musela Matka Tereza na sebe vzít: chlad duše bez Ježíše. Bez Ježíše na nás čeká jen peklo. „Viděl jsem na vlastní oči, jak mocní muži stáli před ní se slzami v očích,“ vypráví P. Sebastian. „Ano, dokonce před ní plakali. Jistě by se nedali pohnout k slzám nějakou ženou bez víry! Ne, temnota nepřináší žádný pohyb vpřed. Matka Tereza chtěla, aby každý, kdo ji potkal, viděl jen Ježíše. Jako již Terezie z Lisieux říkala Matka Tereza stále, že by chtěla své bolesti odesmát. A proto se usmívala: protože i pod bolestmi vytrpěnými pro Pána můžeme být veselí. Ale tomu se musíme podvolit; nemůžeme usilovat o to, abychom pronikli až do hloubky její duše: radost Matky Terezy i uprostřed největšího utrpení snášeného pro vykoupení

Matka Tereza na jedné ze svých mnoha cest za chudými

těch, kteří nemají víru, je bezedné tajemství, které leží jen v Boží ruce.“

„Naši chudí jsou ohromní lidé. Dávají nám mnohem více, než my jim dáváme,“ řekla Matka Tereza v roce 1977 na shromáždění v Los Angeles. „Naše láska k nim se nesmí projevat v tom, že jim dáme něco ze svého přebytku, musíme je prostě jen milovat tak, až nás to bude bolet.“ Pak vysvětlila, co rozumí pod tímto „až nás to bude bolet“: oběť, třeba i malou. I zde může P. Sebastian podat svědectví jako očité svědek o tom, co řekla matka Tereza: „Jednou jsme v Kalkatě neměli vůbec cukr – nevím proč, ale všichni přicházeli a prosili o cukr pro svoje děti! Jeden malý hindu – nebylo mu víc než čtyři roky – řekl rodičům: – Nebudu tři dny jíst žádný cukr. Můj cukr musí mít Matka Tereza pro svoje děti. – Jeho rodiče, kteří u nás ni-

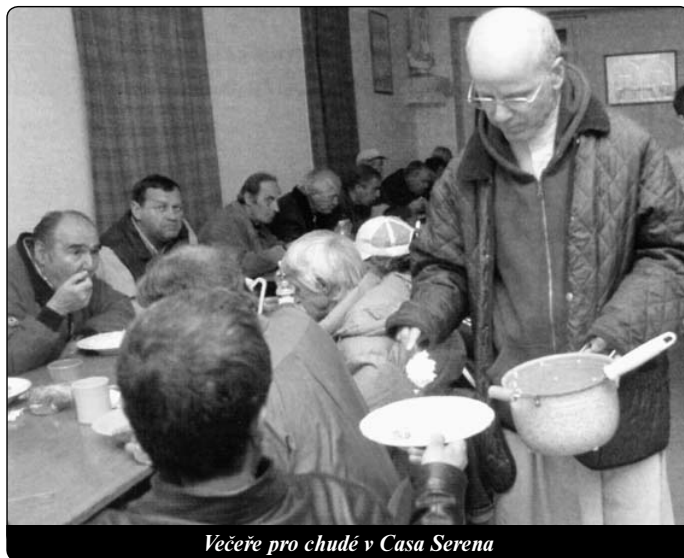
kdy předtím nebyli a já jsem je neznala, přišli k nám s chlapcem. On mi předal cukr a řekl: – Tři dny jsem šetřil cukr. Dej ho svým dětem. –

Tento malý chlapec nám prokázal převelikou lásku, miloval nás tak, že to až bolí.“

„Když jsem dobročinná,“ řekla Terezie z Lisieux, jejíž jméno přijala Agnes Gonxha v roce 1931 při složení časných slibů u loretánských sester, „je to jen Ježíš, kdo ve mně působí.“

Snad jsme P. Sebastiana připravili o mnoho času. Ale všechno ve vzpomínkách na Matku Terezu. Teď ho opět čeká každodenní práce, která vede kněze a představeného do širého světa. Mezitím se v této někdejší římské okrajové čtvrti scházejí přesně k večeri „domácí pání“ – chudí. Aby dali ukřižovanému Ježíši „napít“.

Z 30giorni 10/2007
přeložil -lš-

Večere pro chudé v Casa Serena

SEXUALITA SE STALA DROGOU

Papež Benedikt XVI. varoval před stavem, kdy se sexualita stává drogou, která degraduje partnera na prostředek k vlastnímu uspokojení. Řekl to na zasedání ke 40. výročí vydání encykliky Pavla VI. *Humanae vitae*. Na této důležité nauce se nic nezměnilo a ukazuje se jako prorocky prozíravá. Ve světle nových vědeckých poznatků je tato nauka ještě aktuálnější a provokuje k úvahám o vnitřních lidských hodnotách. Klíčem k jejich obsahu je láska. Falešné představy lásky vytvářejí iluze, které přehlížejí odpovědnost, což neslouží ke cti společnosti, která si zakládá na svobodě a demokracii. Svoboda musí být vždy spojena s odpovědností, jinak se ocitáme v bludném kruhu egoismu.

CHVÁLA ENCYKLIKY HUMANAЕ VITAE

Papež Benedikt promluvil k 200 zástupců Federace svazů katolických rodin Evropy. Řekl mimo jiné: „Společenství života a lásky, které je založeno na manželství muže a ženy, je nenahraditelným dobrem pro celou společnost a není možno je zaměňovat a stavět na roveň s jinými formami soužití.“ Benedikt XVI. vysoce ocenil encykliku Pavla VI. *Humanae vitae*, protože zdůraznila kvalitu manželské lásky, kterou nemanipuluje sobectví a která je otevřena životu. Tato encyklika se postavila zcela proti zhoubnému proudu převládající kultury. Pravda o manželství a rodině je zakoreněna v pravdě o člověku.

PROPAGACE SEBEVRAŽD

Švýcarská nevalně proslulá organizace Exit chce podporovat také sebevraždy docela zdravých lidí. Chce zajistit zdravým, ale „životem unaveným“ lidem „jistou a důstojnou smrt“. Zatím se požadovala lékařská diagnóza o nevléčitelné nemoci, nyní má stačit pocit osamělosti a bezvýznamnosti života.

Kath-net

Dopisy matky Terezy Misionářům bliženské lásky

1. RADOST Z PÁNA JE NAŠE SÍLA

Říjen 1978

Moji milí synové, P. Sebastiane a všichni ostatní od „daru lásky“ v Římě.

Děkujeme Bohu za něžnou lásku pro jednoho každého z nás. Buďte „srdce plná lásky“.

Radost z Pána je Vaše síla – pouto lásky, pokoje a radosti k Matce Boží i lásky jednoho k druhému. Modleme se.

Bůh Vám žehnej.

Matka

2. BLAHOPŘÁNÍ K SVÁTKU NEVINÁTEK

28. prosince 1978

Moji milí bratři, má nejlepší blahopřání k svátku Nevinátek, to je Váš svátek, protože malá kongregace bratří slova je stále ještě malé dítě a je jako dítě v Betlémě.

Modlím se – když jste už všechno dali pro Krista –, abyste mohli dát i svůj život jako mučedníci, tak jako právě tyto malé děti v Betlémě.

Prosím Vás, modlete se ustavičně za Matku, jak to dělám i já. Bůh Vám žehnej

Matka

3. MNOHO JSEM SE ZA VÁS MODLILA

13. září 1983

Milý pane starosto, cestuji dnes opět zpět do Indie a pokoušela jsem se Vás zastihnout.

Doufám, že se Vám daří dobře. Modlila jsem se za Vás. Musím Vás poprosit o laskavost pro naše chudé.

Byla bych Vám velice vděčná, kdybyste mohl poslat někoho na ulici San Agapito 8. Potřebovali bychom Vaše povolení, jako již v případech via Casilina.

Budu se za Vás modlit. Bůh Vám žehnej!

M. Tereza, m. c.

4. PROSTE MATKU BOŽÍ, ABY NÁM UKÁZALA BOŽÍ VŮLI

24. května 1985

Moji milí bratři, tento dopis Vám přináší přízeň, požehnaní

a modlitbu Matky, pročez můžete být všichni pokorní jako Maria a svatí jako Ježíš.

Chci Vám připravit dárek: máte náležet ke Kongregaci jako kontemplativní misionáři bliženské lásky.

Proto se musíte modlit, prostě Matku Boží, aby nám ukázala Boží vůli, a prostě o milost, abychom ji také přijali. Modleme se.

Bůh Vám žehnej.

M. Tereza, m. c.

5. CHRÁŇTE SI V SRD- CI RADOST, ŽE MŮŽETE MILOVAT JEŽÍŠE

2. května 1990

Moji milí laičtí misionáři bliženské lásky, chraňte si v srdci radost, že můžete milovat Ježíše; a sdílejte tuto radost se všemi, které potkáte, zvláště s Vašimi rodinami.

Modlete se stále jeden za druhého a buďte pospolu.

Žijte stále pro Ježíše skrze Marii. Modleme se.

Bůh Vám žehnej.

M. Tereza, m. c.

7. POSLEDNÍ ZPRÁVA *

19. července 1997

Můj milý Patere Sebastiane, milí bratři, děkujeme Bohu za jeho lásku k nám všem.

Prosme o to, abychom s jeho požehnaním a jeho pomocí mohli dále milovat chudé a sloužit jim.

Zvláště se modleme k Matce Boží, ta ať je Matkou pro každého misionáře a misionářku bliženské lásky.

Modlete se nadále za mne!

Bůh Vám žehnej!

M. Tereza, m. c.

* Toto je poslední pozdrav Matky Terezy P. Sebastianovi. Matka Tereza zemřela 5. září 1997.

Exhumace

Edmund Dillinger se osobně účastnil exhumace otce Pia a ve svém příspěvku vysvětluje význam této události pro život Církve. Citáty z projevu a oficiálních dokumentů vyjadřují, jak odpovědní činitelé takový krok nařizují a hodnotí uctivání tělesných ostatků nejoblíbenějšího italského světce.

2. března 2008 jsem byl osobně přítomen exhumaci svatého otce Pia v San Giovanni Rotondo.

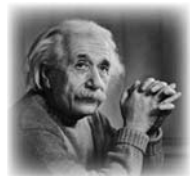
Ve 20 hodin se dalo do pohybu velké světelné procesí z centra San Giovanni Rotondo s horícími svícemi k návrší směrem ke kapucínskému klášteru, kde otec Pio až do roku 1968 žil, požehnaně působil a kde je pochován. Několik stovek věřících bdělo v modlitbách před zavřenými dveřmi kostela a čekalo na výsledky zkoumání ostatků, které bylo ohlášeno na tento večer. Proces otevření sarkofágu se začal již 28. února jmenováním tribunálu, které provedl arcibiskup z Manfredonie Mons. Domenico Umerto D'Ambrosio, který je současně apoštolským delegátem Svatého stolce pro svatyni v San Giovanni Rotondo a pro dílo sv. otce Pia. Tribunál pod předsednictvem arcibiskupa se skládá z kapucína Francesca Colacelliho, kněze Michele Nautiho z diecézního kléru s titulem Promotor Iustitiae a z notáře P. Francesca Dilea.

Arcibiskup z Manfredonie, do jehož jurisdikce spadá San Giovanni Rotondo, učinil konec všem spekulacím již 6. ledna 2008, když na závěr mše svaté o slavnosti Zjevení Páně oznámil:

U příležitosti 40. výročí jeho smrti za dodržení předepsaných církevních plných mocí, se souhlasem nejvyšších představených řádu a v souladu s příslušným dekretem vatikánské Kongregace pro svatořečení bude tělo sva-

ALBERT EINSTEIN BYL ATEISTA

Významný fyzik židovského původu Albert Einstein, nositel Nobelovy ceny, vyjádřil v jednom svém dopisu zcela odmítavý postoj k náboženství: „Bůh je pro mne pouhým vyjádřením a produktem

lidských slabostí, Bible je sbírka úctyhodných, ale převážně primitivních legend.“ „Pro mne je nefalšované židovské náboženství stejně jako jiná náboženství vtělením primitivních pověr. A židovský národ, ke kterému rád patřím a s jehož mentalitou jsem vyrostl, nemá pro mne žádnou jinou kvalitu než jiné národy. Pokud moje zkušenost sahá, není také o nic lepší než jiná seskupení. Nemohu na něm najít nic vyvoleného.“ Doposud byl Einstein pokládán za nábožensky založeného. Uvedený dopis byl v soukromém vlastnictví. Byl prodán v aukci a zveřejněn v Der Tagesspiegel.

Einstein byl rozporuplnou osobností: geniálním vědcem a zároveň nevychovaným dítětem. Byl dvakrát ženatý a vystřídal řadu milenek. Byl znám svým zanedbáváním zevnějšku a odmítáním společenských konvencí.

Podle Kath-net

svatého otce Pia

tého Pia exhumováno ke kanonickému zkoumání.

Plně obsazený kostel uvítal toto oznámení bouřlivým potleskem.

Arcibiskup potom věřícím vysvětlil význam tohoto rozhodnutí kapucinského řádu, který o exhumaci požádal římskou kongregaci. Stav tělesných ostatků otce Pia má být po 40 letech znovu prošetřen. Mají se provést opatření k co nejhodnějšímu konzervování světceva těla. Arcibiskup řekl doslova: *Je naší povinností dát budoucím generacím možnost, aby tělesné ostatky svatého Pia byly zachovány a dále uctívány.*

Při ceremonii večer 28. února byly v kryptě přečteny dokumenty – bylo to pět svědeckví o pohřbení 28. září 1968 – a byl vyzdvížen velký monolit ze zeleného mramoru, který pokrýval hrob. Krátký obřad skončil požehnáním biskupa a zpěvem „Salve Regina“.

Večerní obřad 2. března trval déle. Začal ve 22 hodin. Nejdříve se za předsednictví biskupa konala modlitba breviáře k matutinu (modlitba se čtením) a pak byl přečten list Kongregace pro svatořečení, dekret arcibiskupa a povolení civilních úřadů. Pak promluvil provinciál, kapucín Pater Aldo Brocato. Řekl: *V první řadě vyjadřuje tato exhumace pocity nejhlubší lidskosti, kterou naše provincie vždy chovala vůči svému slavnému synu. Tato událost představuje více než znamení naší víry ve společenství svatých, ve zmrtvýchvstání těla a ve věčný život. Při možnosti vidět zblízka tělesné ostatky otce Pia, kterého milujeme a který je nám drahý, musí se náš pohled obracet za světlem života u Boha, které se zjevilo v Kristu v jeho smrti a zmrtvýchvstání.*

Po přečtení úryvku z 1. listu apoštola Petra a dvou dopisů otce Pia byly odstraněny čtyři betonové desky, které tvoří uzávěr hrobu, do nichž bylo vytesáno datum

pohřbu 26/9/1968. Ve 23.19 hod. osm bratrů vyzvedlo trojitou rakev z kovu, dřeva a zinku a přenesli ji do východní části krypty. Pak byla prověřena neporušenost šesti pečeti z 26. září 1968, kterou prošetřil arcibiskup, představil je notáři a promotorovi a pak mohly být odstraněny. Ve 23.30 hodin otevřeli rakev arcibiskup, generál kapucínů a provinciál a zdokumentovali první ohledání stavu těla světce: Lebka a vrchní části těla byly zčásti zkorodované, ostatní části těla mohly být podrobeny konzervaci. Bylo konstatováno, že v sarkofágu se nahromadila značná vlhkost.

Pak arcibiskup ostatky okouřil kadidlem za zpěvu Te Deum a zpívaly se Litanie ke všem svatým. Nakonec arcibiskup odešel na náměstí před kostelem a před televizními kamerami a četnými přítomnými věřícími a novináři podal zprávu o stavu ostatků.

V následujících týdnech experti tělo světce konzervovali. Bylo uloženo do skleněné rakve a 24. dubna umístěno v kryptě na stejné místo, kde bylo 40 let pochováno.

Zde po několik měsíců bude vystaveno.

Dá se očekávat, že do San Giovanni Rotondo přijde velký počet poutníků. Proto se doporučuje stanovit návštěvu po předchozí dohodě dne a hodiny, aby se předešlo dlouhému čekání. Telefon: 0039-0882-417500.

Ke kryptě jsou dva příchody. Ohlášené skupiny vstupují přednostním vstupem se „vstupním pasem“, neohlášené skupiny musí čekat i dlouhé hodiny.

*Z Kirche heute 5/2008
přeložil -ls-*

Lék proti nespavosti

Sáhněte po růženci

Christa Meves píše, že psychologie vyvinula mnoho metod na psychické uvolnění, které jsou více či méně účinné. Ale je také cesta, která všechny předčí.

Téměř všichni známe podobné situace: Položíme se k spánku, ale jsme tak unaveni, že ne a ne usnout. Hlavou se honí spousta problémů, starosti o děti, finanční záležitosti, nepřekonaný konflikt s kolegou nebo s partnerem z minulého dne a mnoho dalších nevyřešených těžkostí. A člověk si myslí: – Nemá cenu si lehnout, spánek se tak jako tak nedostaví. Jak se dopracovat ke klidu? Není dobré a má to negativní důsledky, když se až do svítání převalujeme bez spánku. Nevyspaní působí v dalším dnu problémy a nervozitu jak v rodině, tak na pracovišti.

Je východisko z tohoto bludného kruhu? Ano, existuje jedna cesta. Nabízí ji katolická medicína: modlitba růžence.

Jedna žena – líčí Christa Meves – vyprávěla, že našla prostředek, jak vyjít ze zajetí myšlenek. Řekla: „Pomodlím se jeden, dva, tři nebo více desátků růžence. Tak položí všechny svoje starosti do rukou Matky Boží, která mi již přímluvou u Krista přímo a účinně pomohla. Obrátím svou pozornost ke slovům a ob-

sahu této modlitby. Svým obsahem, jednotvárností textu a soustředěním na jednotlivé úseky se mi často podaří osvobodit se ze zajetí všedního dne. Ten se ztratí v dále. Ba co více, je mi, jako bych se ocitla v jiné, vyšší rovině. Bolesti hlavy pominou. Tlak na prsou zmizí. Nakonec usnu pod ochranným pláštěm Panny Marie, blažená jako dítě, které je schouleno u své maminky.“

Zatímco jiné prostředky mají vedlejší škodlivé účinky, tento prostředek katolické medicíny má výlučně pozitivní vedlejší účinky:

1. Příští den probíhá lépe.
2. Rozjímáte s Marií v růženci a to má samo v sobě mnoho předností.
3. Uděláte něco dobrého pro druhého, když se za něho modlíte. Nejlépe je modlit se za toho, kdo je příčinou těch bludných myšlenek. Ale jestliže tento prostředek jednou nezapůsobí, nebo nezaúčinkuje ihned, pak jste alespoň čas nespavosti užitečně využili a máte z toho přece jen užitek.

Ignác Steinwender

SVĚTOVÉ MODLITBY ZA CÍRKEV V ČÍNĚ

Svatý otec vyzval k tomu, aby 24. květen, den, kdy si připomínáme Pannu Marii Pomocnici křesťanů, byl celosvětovým dnem modliteb za Církev v Číně. Katolíci v počtu asi 14 mil. tvoří zatím 1 % celkového obyvatelstva této nejlidnatější země světa. Většina katolíků žije na venkově, ale zájem o křesťanství vzrůstá i ve městech. Stát se snaží ovlivňovat všechny oblasti církevního života. Biskupové a kněží, kteří odmítají kooperovat se státem, musí počítat s různými formami perzekuce.

NEJVĚTŠÍ PRODUCENT BIBLÍ

Čína je největším producentem Biblí na světě. V roce 1988 začala vydávat na 600 000 exemplářů ročně. S pomocí Světového svazu biblických společností vydala již 50 mil. exemplářů, které se tisknou v Nanjingu v 75 různých řečech. Při olympiádě má být rozdáno 20 000 exemplářů Nového zákona. V Číně je v současnosti asi 80 milionů křesťanů.

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ PAPEŽSKÝCH MISIJNÍCH DĚL 2008

Ve dnech od 5. do 21. května 2008 proběhlo v Římě pravidelné Generální shromáždění Papežských misijních děl (PMD). Setkání zahájil prefekt Kongregace pro evangelizaci národů kardinál Ivan Dias, který ocenil celosvětové misijní úsilí Papežských misijních děl, protože právě na nich stojí podpora základních potřeb misijního světa. Během společné mše svaté ve vatikánské bazilice sv. Petra žádal přítomné o modlitby a duchovní podporu zvláště za situaci v Číně, kde za posledních několik desítek let stoupl počet katolíků čtyřnásobně. Arcibiskup Henryk Hoser, prezident PMD, vedl Generální shromáždění a přednesl též výroční zprávu Papežského misijního díla šíření víry. Prostřednictvím tohoto Díla se podpořilo mnoho tisíc projektů ve všech kontinentech. Tyto prostředky, získané během říjnové Misijní neděle, byly použity na katechetické a vzdělávací programy, stavby a opravy kostelů a kaplí, zajištění chodu více než tisíce diecézí v chudých oblastech světa. Celosvětově se na tento účel použilo v uplynulém roce 28 milionů USD. Dárci z České republiky na tento účel přispěli více než 16 miliony Kč.

Generální sekretář Papežského misijního díla sv. Petra apoštola P. Jan Dumon sdělil, že během uplynulého roku bylo z prostředků darovaných celosvětově na toto Dílo mimo jiné podpořeno téměř 50000 bohoslovců v 495 malých seminářích, přes 30000 seminaristů ve 430 velkých seminářích, přes 3000 noviců a přes 5500 noviců, mohlo tak být vysvěceno téměř 2400 novokněží. Dárci z České republiky na tento účel věnovali částku 2 300 000 Kč. Dostatečná finanční podpora rostoucího počtu povolání ke kněžskému a řeholnímu životu v misijních zemích, jež toto Dílo celosvětově koordinuje, je stále velkým problémem. Dílo sv. Petra apoštola zahrnuje i péči o staré a nemocné kněze v misiích.

Generální sekretář Papežského misijního díla dětí (PMDD) P. Patrick Byrne SVD představil těžkou situaci dětí v misijním světě, kde např.: 6 milionů dětí ve věku do pěti let umírá každý rok hladu a 180 milionů dětí ve věku do deseti let trpí podvýživou. Na pomoc pro nemocné, sirotky a mnoha způsoby zneužívané děti se prostřednictvím Díla dětí v uplynulém roce vybralo přes 16 milionů USD a přes 12 milionů EUR. V Česku se od dárců a prostřednictvím nejrůznějších aktivit PMDD, jako je například Misijní koláč, Pohled pro misie, Jeden dárek navíc a Misijní jarmark, na tento účel vybralo v uplynulém roce přes 7 milionů Kč.

Na Generální shromáždění PMD přijelo 130 účastníků. Česko zastupoval P. Jiří Šlégr, národní ředitel PMD, on představil nový filmový dokument Poklady misí, který popisuje život seminaristů ve světě a práci Díla svatého Petra apoštola. Národní ředitel PMD z Austrálie informoval o přípravách na srpnové setkání mládeže se Sv. otcem v Sydney, kde bude mít své místo prezentace PMD. Součástí Generálního shromáždění byla i audience u Sv. otce Benedikta XVI., který mimo jiné řekl: „Celá církev je ve své podstatě misijní a právě toto se skrze PMD stává realitou. Misie jsou povinností a úkolem všech věřících, kteří svým osobním nasazením a dělením se o své hmotné zdroje toto poslání naplňují.“

ROMAN MELODUS - dokončení ze str. 2

ho dal? / (...) - Ty, starče, mého syna přenechej mně, / a až ho bude chtít ten, který tě volal, bude to muset říct mně“ (Abraháмова oběť, 7).

Roman nepoužívá slavnostní byzantskou dvorní řečtinu, ale řečtinu prostou, blízkou lidové řeči. Chtěl bych zde citovat příklad jeho živého a velmi osobitého způsobu řeči o Pánu Ježíši: nazývá ho „plamen, který nehoří, a světlo proti temnotám“ a říká: „Troufám si držet tě v ruce jako lampu, / kdo totiž nese lucernu mezi lidmi, je osvěcován, aniž by hořel. / Proto mě osvěcuj, ty jsi neuhasitelná Lampa“ (Představení v chrámě nebo Svátek setkání, 8). Přesvědčivá síla jeho kázání byla založena na těsném sepětí mezi jeho slovy a jeho životem. V jedné modlitbě říká: „Můj Spasiteli, učiň můj jazyk jasným, otevři má ústa, / a až je naplníš, prostup celé mé srdce, aby mé jednání bylo v souladu s mými slovy“ (Poslání apoštolů, 2).

Stěžejní témata

Podívejme se nyní na některá jeho hlavní témata. Základním tématem jeho kázání je jednota Božího působení v dějinách, jednota mezi stvořením a dějinami spásy, mezi Starým a Novým zákonem. Jiným důležitým tématem je pneumatologie, tj. nauka o Duchu Svatém. O svátku Letnic zdůrazňuje kontinuitu, jaká panuje mezi Kristem, který vystoupil na nebesa, a apoštoly, tj. Církví, a vyzvedá misijní činnost ve světě: „(...) Boží silou dobyli všechny lidi; / vzali kříž jako pero, / použili slova jako sítě a do nich ulovili svět, / měli Slovo jako udici s ostrým háčkem, / jako návnada se pro ně stalo / tělo Pána vesmíru“ (Letnice 2; 18).

Jiným ústředním tématem je samozřejmě christologie. Nevstupuje do obtížných témat teologie, tolik diskutovaných v té době, která také tak velmi zranila jednotu nejen mezi teology, ale i mezi křesťany v Církvi. Kázal christologii prostou, ale základní, christologii velkých koncilů. Ale především byl blízký lidové zbožnosti – ostatně, témata koncilů se zrodila z lidové zbožnosti a ze znalosti křesťanského srdce – a tak Roman zdůrazňuje, že Kristus je pravý člověk a pravý Bůh, a protože je Člověk-Bůh, je jedna osoba, syntéza stvoření a Stvořitele: v jeho lidských slovech slyšíme hovořit

Slovo samého Boha. „Byl člověk“ – říká – „Kristus, ale také Bůh, / není proto rozdělen na dva: je Jeden, syn Otce, který je jen Jeden“ (Umučení 19). Pokud jde o mariologii, z vděčnosti k Panně za básnické charisma, vzpomíná na ni na konci takřka všech hymnů a věnuje jí svoje nejkrásnější kontakciony: Narození, Zvěstování, Božské mateřství a Nová Eva.

A konečně morální naučení se vztahuje k poslednímu soudu (Deset panen, II). Zavádí nás přímo do tohoto okamžiku pravdy našeho života k setkání se spravedlivým Soudcem, a proto vyzývá k obrácení v pokání a postu. Z pozitivní stránky má křesťan praktikovat lásku a almužnu. Zdůrazňuje prvenství lásky nad umrtvováním ve dvou hymnech: Svátba v Káně a Deset panen. Lásku je tou největší z ctností: „Deset panen mělo ctnost nedotčeného panenství, / ale pro pět z nich zůstalo jejich tvrdé cvičení bez ovoce. / Ostatní zářily lampami lásky k lidstvu, / proto je ženich pozval“ (Deset panen, I).

Prameny pravé kultury

Zpěvy Romana Meloda prostupují rozechvělé lidství, zápal víry, hluboká pokora. Tento velký básník a skladatel nám připomíná celý poklad křesťanské kultury, zrozený z víry, zrozený ze srdce, které se setkal s Kristem, s Božím Synem. Velká křesťanská kultura se zrodila z tohoto styku srdce s Pravdou, která je Láskou a z níž se rodí kultura. Pokud víra zůstane živá, ani toto kulturní dědictví se nestává mrtvou věcí, ale zůstane živé a přítomné. Ikony i dnes promlouvají k věřícím srdcím, nejsou věci minulosti. Katedrály nejsou středověké monumenty, ale domy života, kde se cítíme „doma“: zde potkáváme Boha a potkáváme se jedni s druhými. Ani velká hudba – gregoriánský zpěv či Bach nebo Mozart – není věcí minulosti, ale žije ve vitalitě naší liturgie a naší víry. Je-li víra živá, křesťanská kultura se nestává „minulostí“, ale zůstává živá a přítomná. A je-li víra živá, také dnes můžeme odpovědět na imperativ, který se stále znovu opakuje v žalmech: „Zpívejte Pánu novou píseň.“ Tvořivost, inovace, nový zpěv, nová kultura a přítomnost celého kulturního dědictví ve vitalitě víry se nevyklučují, nýbrž jsou jedinou skutečností; jsou zpřítomněním Boží krásy a radosti z toho, že jsme Boží děti.

L'Osservatore Romano 22. 5. 2008
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

to byl u nich pohoršující projev pýchy, jak se o tomto způsobu přijímání Eucharistie vyjadřují někteří duchovní? Pravdou je, že pro někoho může takový návrat k autentické liturgické praxi představovat těžko stravitelné sousto. Nezbyvá však, než se upřímně zamyslet a dopracovat se k uznání, že jsme se nechali oklamat od těch, kteří – ať už k tomu měli jakýkoliv důvod – pokládali zcela neoprávněně nežádoucí modernizaci eucharistického obřadu za výsledek II. vatikánského koncilu.

V poslední katechezi o církevním Otci Romanovi Melodovi zmiňuje se Benedikt XVI. jakoby mimochodem o lidové zbožnosti a připomíná, že dokonce „témata koncilů se zrodila z lidové zbožnosti a ze znalosti křesťanského srdce“. Na Motu proprio *Summorum Pontificum* se někteří lidé dívají pouze jako na papežovu snahu dosáhnout opět jednoty uvnitř Církve. Ale zdá se, že tento krok Benedikta XVI. vychází rovněž ze „znalosti křesťanského srdce“. „Tridentské“ mše v našich zeměpisných šířkách nejsou masovou záležitostí, ale najde se i takové místo, kde se na nich sejde více než 60 věřících. Věkový průměr je výrazně a hluboce nižší než na bohoslužbách „řádného ritu“. Jsou zde však i věřící staršího věku, pro které není právě snadné k svatému přijímání pokleknout, a to tím spíše, že jsme před lety ukvapeně zbourali velmi užitečné „mřížky“ (v němčině se tato chrámová rekvizita nazývá daleko funkčněji „Kommunionbank“). A jsme tu svědky, jak ani tito málo pohybliví lidé nevyužívají možnost zůstat při svatém přijímání stát, ale třeba za pomoci souseda a s námahou pokleknou, a to nikoliv proto, že musí, ale proto, že mohou, protože to odpovídá jejich „křesťanskému srdci“ a jeho víře. Zachovali si po všechna léta tuto „víru srdce“ i v prostředí, ze kterého se už viditelně vy-

tratila, a proto s vděčností vítají návrat prostředí, které je s touto jejich prostou a pokornou vírou přijímá a dává jim pro ni prostor. A že to není žádné staromilství ani nostalgie, dokazují napravo i nalevo od nich klečící mladí lidé a řada dětí, kteří vůbec nežijí ze sentimentálních vzpomínek, ale z živé víry. Jsou to mladí a děti, které za možnosti přijímat s opravdovou úctou jezdí dokonce mnoho, mnoho kilometrů.

Díky Bohu, že tato víra s potřebou přesvědčující vnější úcty nevymírá, nýbrž opět nachází svá požehnaná hnízda. My ji totiž velice naléhavě potřebujeme nejen ze soukromých, ale i z misijních důvodů. Potřebujeme ji, abychom tak konkrétně a přesvědčivě hlásali nikoliv slovy, ale příkladem a chováním svou víru ve skutečnou existenci skutečně přítomného Pána, tak jak ji hlásal tentokrát Svatý otec na náměstí Svatého Jana v Lateráně. Svět kolem nás si Boha nepřejde a už se stal na slovo Bůh doslova alergický. Vymýšlí si nejrůznější záminky a zákonná pravidla, aby se s Ním nikde ani zdálky nesetkal. Naháčí a skupiny posedlé sexuální perverzí mají právo na veřejné manifestace své nezřízenosti, ale v domácím rozhlase domova důchodců v Ostravě se nesmí ozvat slovo „Bůh“. Tahanice a obstrukce kolem Úvodu k evropské ústavě stejně tak jako kolem církevního majetku u nás nejsou nic jiného než alergie na všechno, co souvisí s Bohem a náboženstvím. Všechny zmínky o Bohu vadí těmto lidem především proto, že zpochybňují jejich vědomí falešné svrchovanosti, kterou si osobují jakoby oprávněnou a samozřejmou. Zdá se jim, že k tomuto přesvědčení nikdy neměli více důvodů než nyní, kdy jim technika stále více oddaluje hranice nemožného, takže si dovoluji sahat i na posvátné tajemství lidského života.

Ale svůdná mentalita, že jsme na svém písečku zcela su-

verénní, stala se už takovou samozřejmostí, že si našla i svou křesťanskou, resp. katolickou podobu. Svěvole v oblasti liturgie je nápadná a viditelná stránka této lidské troufalosti, která má i své skryté a nebezpečnější stránky v oblasti mravního relativismu. Mysleli jsme si, že co největším připodobněním k světu jsme vyšli ze své uzavřenosti a otevřeli jsme si přístup ke světu. Ve skutečnosti jsme se touto podobností se světem diskvalifikovali. Všechna naše katolická „svrchovanost“ je ve skutečnosti oním „trámem v oku“, který nás pak kompromituje, kdykoliv si troufáme vytahovat třísky z očí nevěřících.

Kardinál Noe mluví výstižně o pokušení duchovních postavit se „do světla ramp“. Je to pokušení dnes velice silné a má své kořeny v televizi: láková popularita mediálních hvězd svádí k napodobení a ovlivňuje i novodobou církevní architekturu. Srovnává-li nezavěšený člověk tradiční a novodobé chrámy, má dojem, že jsou to místa zcela odlišných náboženských vyznání. Nenachází tu něco, co by upoutalo a pozvedávalo k Bohu, jak bychom to v domě Božím právem očekávali, spíše tu pozoruje podobnost se zasedací síní parlamentů a stranických sjezdů, kde se staví do popředí člověk a jeho domnělá suverenita.

Začali jsme lidskou svrchovanost napodobovat v době, kdy je zcela zřetelnější, že je to svrchovanost slepých, kteří vedou slepé, a všichni se ocitají na samém pokraji propasti. Jak je chceme přesvědčit, že bez Boha nikam nedojdou, když i my Boha obcházíme a sázíme především na své novoty, na lidské projekty, plány, aktivity a grémia? Takové suverénní spoléhání na vlastní síly vede k přehlížení nezbytné Boží milosti a ke ztrátě nezbytné důvěry v jeho pomoc. Tam, kde božské je nahrazeno lidským, není už místa pro Boží divy a zázraky, ale Boží království se bez zázraků neobejde. Ti nejpůvodnější světci

se stali tak populární právě proto, že se tak radikálně lišili od toho zevšeobecněného klíše pohodlnosti a suverenity.

Slavení mše svaté v mimořádné formě římského obřadu už je povoleno tři čtvrtě roku a na mnoha místech si mnou ruce, že se jim podařilo zažehnat jeho nebezpečí: o tuto formu se údajně skoro nikdo nezajímá, a proto si nemusí dělat starosti. Je otázka, zda je to důvod ke spokojenosti, nebo spíše k zamyšlení. Především „mimořádná forma“ vůbec nic neříká těm, kteří o ní nic neví. Tato nevědomost připomíná smutný stav chudých vystěhovalců, kteří cestovali lodí do Ameriky, trápili se celou dobu hladu, a nevěděli o tom, že jízdě zahrnuje i stravování v palubní jídelně. Mimořádná forma také nic neříká těm, kteří zakotvili v pohodlném stavu soukromého sebeuspokojení, vyzbrojení suverénní odpovědí na každou otázku, která by mohla narušit klamný klid. Je to ale suverenita, která je neschopná skutečné pokory, úcty a tím i úžasu. Ale bez těchto tří stavů lidské duše není opravdového náboženství. Mimořádná forma nebyla povolena proto, aby rozdělovala katolíky, ale aby jim nabídla možnost čerpat z pokladu, od kterého se nejpůvodnější světec minulého století P. Pio nemohl odloučit. Ani Řím, který ho předtím na celá desetiletí uzavřel do izolace, neodvážil se připravit ho o tento poklad, a tak byl P. Pio první, kdo předem profitoval z mnohem pozdějšího povolení *Ecclesia Dei* a mohl setrvat u tradiční formy liturgie. Otec Pio ani svatý Farář Arský nezachovali mši svatou mnohmluvným vítáním přítomných, ale všechny uchvacovali svou pokorou, úctou a úžasem, se kterým kajícím přístupovali k oltáři Božímu. Jejich kostely praskaly ve švech, ačkoliv se v nich nekonal žádná atraktivizující kreativní extempore. Za opravdovou svatost neexistuje náhražka.

-/š-

Neděle 8. 6. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Z pokladů duše 7.10 Evangelium (P) 7.20 Na koberečku (46) 7.30 Píseň svobody 8.00 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová 8.20 Jak zajíc přelstil líného hajného 8.30 Farní pouť ve Zlíně (P) 8.45 Salesiáni v Brně 9.05 Ecce homo: Vladimír Droppa 9.10 Pro zdraví 9.20 Pro vita mundi (85) - Ing. Tomáš Havlíček 10.00 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Olešnice na Moravě (L) 11.50 Z pokladů duše 11.55 Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová 12.45 Na koberečku (46) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Exit 316 (38. díl): Předsudky 16.25 Homilie Mons. Josefa Kajneka z pouti Radia Proglas a TV NOE 16.45 Hlubinami vesmíru 17.25 Farní pouť ve Zlíně 17.40 Černý korzár 19.05 Přírodní krásy Ameriky (3/3) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (484) (P) 20.35 Benefiční koncert (R) 21.40 Oslava stých narozenin sestry Ctímily 21.50 Manželská setkání v Hranicích na Moravě 2007 očima dětí 22.00 Misijní magazín (23) 23.00 První čtení 23.25 Otazníky na téma: Exorcismus 0.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 9. 6. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Otazníky na téma: Exorcismus 8.35 Na koberečku (46) 8.50 Homilie Mons. Josefa Kajneka z pouti Radia Proglas a TV NOE 9.10 Octava dies (484) 9.40 Cesty za poznáním: Reykjavík 10.05 Píseň svobody 10.35 Přírodní krásy Ameriky (3/3) 11.40 Jak zajíc přelstil líného hajného (1. díl): Pondělí 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (55) - Don Václav Klement, SDB 12.45 Zpravodajské Noeviny 12.55 Čtete z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Andělé polárního kruhu 16.35 Dáma a její studenti (P) 16.45 Salesko 17.05 Exit 316 (38. díl): Předsudky 17.25 Zpravodajské Noeviny 17.35 Čtete z křesťanských periodik 17.45 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová 18.15 Stopy sv. Pavla v Turecku 18.35 Jak zajíc přelstil líného hajného (2. díl): Úterý (P) 18.45 Mladí - staří 19.10 Manželská setkání v Hranicích na Moravě 2007 očima dětí 19.20 Kaple v poušti 19.35 Cesty za poznáním: Reykjavík 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Perly horní Vltavy (P) 20.35 Na koberečku (46) 20.50 Farní pouť ve Zlíně 21.05 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Úskalí služby 22.10 Andělé polárního kruhu 22.40 Octava dies (484) 23.10 Benefiční koncert 0.20 Salesko 0.30 První čtení 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 10. 6. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Octava dies (484) 7.30 Exit 316 (38. díl): Předsudky 7.50 Krásy Čech a Moravy - Perly horní Vltavy 8.15 Andělé polárního kruhu 8.45 Ecce homo: Vladimír Droppa 8.50 Pro zdraví 9.00 Pro vita mundi (85) - Ing. Tomáš Havlíček

9.40 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 10.10 Noemova pošta (červen 2008) 11.40 Jak zajíc přelstil líného hajného (2. díl): Úterý 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Koncert královský 13.20 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Salesko 16.15 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 16.45 Na koberečku (46) 17.00 Zpravodajské Noeviny 17.10 Andělé polárního kruhu 17.40 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 18.10 Dětská televize (5/2008) 18.35 Jak zajíc přelstil líného hajného (3. díl): Středa (P) 18.45 Farní pouť ve Zlíně 19.00 Cesty za poznáním: Myanmar (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (23) 21.05 Tygři oceánů (9/15) (P) 21.45 Jiní lidé 22.10 Ecce homo: Vladimír Droppa 22.15 Krásy Čech a Moravy - Perly horní Vltavy 22.50 Octava dies (484) 23.20 Stopy sv. Pavla v Turecku 23.40 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 0.10 Pro vita mundi (55) - Don Václav Klement, SDB 0.50 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 11. 6. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Misijní magazín (23) 8.05 Ecce homo: Vladimír Droppa 8.10 Tygři oceánů (9/15) 8.50 Na koberečku (46) 9.05 Hlubinami vesmíru 9.45 Zpravodajské Noeviny 9.55 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námskard, Yellowstone 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 11.55 Z pokladů duše 12.05 Pro zdraví 12.15 Pro vita mundi (55) - Don Václav Klement, SDB 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 17.15 Cesty za poznáním: Myanmar 18.15 Exit 316 (39. díl): Proti proudu (P) 18.35 O Mlsáčkovi (6/18) 18.45 Hlubinami vesmíru 19.25 Jiní lidé 19.55 Z pokladů duše 20.00 Noemova harfa (1. díl) (P) 20.25 Pro zdraví (P) 20.35 Kaplička sv. Barbory (P) 20.45 Andělé polárního kruhu 21.15 Krásy Čech a Moravy - Perly horní Vltavy 21.45 Stopy sv. Pavla v Turecku 22.10 Čtyřicet let Velkého pátku 23.05 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0.40 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 12. 6. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Pro vita mundi (85) - Ing. Tomáš Havlíček 7.45 Farní pouť ve Zlíně 8.00 Octava dies (484) 8.30 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Úskalí služby 9.40 Cesty za poznáním: Reykjavík 10.05 Exit 316 (39. díl): Proti proudu 10.25 Stopy sv. Pavla v Turecku 10.55 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 11.25 Na koberečku (46) 11.40 Jak zajíc přelstil líného hajného (3. díl): Středa 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Cesty za poznáním: Myanmar 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Krásy Čech a Moravy - Perly horní Vltavy 16.35 Do vienka dané... - Čipkárka z Pojedína 16.45 Na křídlech ducha 17.05 Stopy sv. Pavla v Turecku 17.35 Víra plná života (Chile) 18.20 Salesko 18.35 Jak zajíc přelstil líného hajného (4. díl): Čtvrtek (P) 18.45 Ecce homo: Iveta Okresová 18.50 Kaplička sv. Bar-

bory 19.00 Cesty za poznáním: Reykjavík 19.30 Exit 316 (39. díl): Proti proudu 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (86) - P. Peter Krenický (P) 20.45 Ecce homo: Iveta Okresová (P) 20.50 Na koberečku (46) 21.05 Octava dies (484) 21.30 Homilie Mons. Josefa Kajneka z pouti Radia Proglas a TV NOE 21.50 Andělé polárního kruhu 22.20 Hlubinami vesmíru 23.00 Dáma a její studenti 23.10 Tygři oceánů 09/15 23.50 Noemova pošta (červen 2008) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 13. 6. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Úskalí služby 8.10 Víra plná života (Chile) 8.55 Stopy sv. Pavla v Turecku 9.20 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová 9.45 Misijní magazín (23) 10.45 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 11.15 Octava dies (484) 11.40 Jak zajíc přelstil líného hajného (4. díl): Čtvrtek 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Noemova harfa (1. díl) 12.30 Andělé polárního kruhu 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 17.35 Žít cestou (P) 17.55 Pro zdraví 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (39. díl): Proti proudu 18.35 Jak zajíc přelstil líného hajného (5. díl): Pátek (P) 18.45 Pro vita mundi (86) - P. Peter Krenický 19.25 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kulatý stůl na téma: Setkání mládeže na Velehradě (L) 21.40 Kaplička sv. Barbory 21.50 Pro vita mundi (86) - P. Peter Krenický 22.30 Zpravodajské Noeviny 22.40 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Úskalí služby 23.45 Misijní magazín (23) 0.45 Octava dies (484) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 14. 6. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Cesty za poznáním: Myanmar 8.15 Ecce homo: Iveta Okresová 8.20 Černý korzár 9.50 Cesty za poznáním: Great Salt Lake, Serengeti, Colorado National Monument 10.20 Žít cestou 10.40 Čtete z křesťanských periodik (P) 10.45 Exit 316 (39. díl): Proti proudu 11.00 Pro vita mundi (55) - Don Václav Klement, SDB 11.40 O Mlsáčkovi (7/18) (P) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Dáma a její studenti 12.15 Jiní lidé 12.40 Kaplička sv. Barbory 12.50 Čtete z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 14.55 Programová nabídka TV NOE 15.00 Záznam z předávání cen TV NOE v rámci druhého výročí 16.05 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová 16.25 Andělé polárního kruhu 16.55 Pro zdraví 17.05 Krásy Čech a Moravy - Perly horní Vltavy 17.35 Farní pouť ve Zlíně 17.50 Dětská televize (5/2008) 18.20 Na koberečku (46) 18.35 O Mlsáčkovi (7/18) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Great Salt Lake, Serengeti, Colorado National Monument 19.25 První čtení (P) 19.50 Čtete z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 NOE - to je odpočívání 20.30 Primiční homilie P. Jana Pavlíka, SJ (P) 20.50 Víra plná života (Chile) 21.40 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová 22.00 Cesty za poznáním: Myanmar 22.55 Pro vita mundi (86) - P. Peter Krenický 23.35 Noemova harfa (1. díl) 0.00 Koncert královský 1.10 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

MOZAIKA 2008

Mnohým z vás již určitě padl do oka modrý plakátek s nápisem Mozaika 2008. Jedná se o aktivitu, která chce z kamínků modliteb a malé pomoci poskládat nádherný obraz naší Církve, která je v síle Ducha Svatého společenstvím, kde má jeden o druhého opravdový zájem.

Mozaika 2008 je veřejnou sbírkou, jejímž cílem je podpořit setkání české a slovenské mládeže ActiV8 na Velehradě (očekává se účast 10 000 mladých) ve spojení se Světovými dny mládeže v Sydney. Sbírkou je realizována prodejem kartiček, zobrazujících sedm darů Ducha Svatého, v ceně 50 Kč ve farnostech, kostelech a dalších společenstvích. Do sbírky je možné se zapojit koupí kartičky mozaiky nebo pomoci s prodejem kartiček, ale také modlitbou za mládež, např. oficiální modlitbou za setkání ActiV8.

Mozaika 2008 má své oficiální webové stránky www.mozaika2008.cz, na kterých je možno získat bližší informace a také sledovat aktuální stav vybrané částky (ten najdete i na druhé straně Katolického týdeníku). Sbírkou potrvá až do 31. 7. 2008.

Cílem této aktivity není jen snaha materiálně podpořit setkání, ale také podnitit věřící k modlitbě za mládež a celé církevní společenství. Pokud se spojíme a podpoříme dílo, které se chystá, mladí lidé budou mít odvahu se skrze tuto modlitbu a obět vydat do Boží služby s dary jeho Ducha.

Aneta Hrabovská

Pozn.: Účet sbírky: ČSOB, a.s. číslo účtu 219759054/0300. Mozaika 2008 je veřejná sbírka registrovaná podle zákona č. 117/2001 Sb., o veřejných sbírkách.

Modlitba za ActiV8

Ve jménu Otce, který nás obdařuje láskou skrze svého Syna a který nás darem Světových dnů mládeže zve k aktivnímu životu víry ve společenství Církve, **i Syna**, který se nechal z lásky k nám ukřižovat, aby nám přinesl uzdravení a milosrdenství, a který nás učí nést naše kříže s odvahou a nadějí, **i Ducha Svatého**, který proměňuje naše srdce a dává nám sílu být svědky Ježíše Krista až na konec země.

Prosíme, ať také pouť mládeže na Velehrad přinese požehnání do života mladých lidí a podníti je k obrácení, aby na přímluvu Panny Marie a pod její ochranou našli spásu. Amen.

BRNĚNSKÁ AKCE CIHLA 2008

V ulicích jihomoravské metropole probíhá již 8. ročník veřejné charitativní sbírky „Brněnská akce cihla“. Na sbírkových stanoviscích mohou lidé opět pomoci rozvíjet služby Chráněného bydlení sv. Michaela pro lidi s mentálním postižením a autismem. Za příspěvek dostanou dárci cihlu, kterou si mohou odnést domů, nebo ji podepsanou nechat na stanovišti. Pořadatelé je poté použijí při plánovaných rekonstrukcích.

Brněnská akce cihla probíhá ve dnech 2. 6.–15. 6. 2008 na pěti stanovištích.

2.–6. června: Joštova – Česká, Masarykova – Panská, Hypermarket Globus, Nákupní a zábavní centrum Olympia, Obchodní centrum Futurum

2.–13. června: Hypermarket Globus, Nákupní a zábavní centrum Olympia (zde do 15. června), Obchodní centrum Futurum.

Výtěžek letošní sbírky je určen především na rekonstrukci dvou objektů za účelem rozvoje služeb pro lidi s mentálním postižením. Jde o faru v Dolních Věstonicích. Tato fara bude v první fázi využívána lidmi s mentálním postižením a autismem k rekreaci a k volnočasovým aktivitám. V příštích letech také zde vzniknou chráněná bydlení. Možnost žít ve vlastní domácnosti a osamostatnit se tak získá dalších 12 lidí. Dále se prostředky použijí na sociálně terapeutický program kavárny Anděl, která bude součástí Chráněného bydlení sv. Michaela. Do provozu kavárny se zapojí právě obyvatelé Chráněného bydlení, mentálně postižení uživatelé našich služeb.

Akce cihla má celonárodní charakter. K vzájemné spolupráci se letos spojily neziskové organizace: Portus Praha – občanské sdružení; Proutek, o.s.; Jurta, o.s.; Diecézní charita Brno; Charita Opava; Diakonie Českobratrské církve evangelické a Slunečnice, o.s. Společným cílem je podpora rozvoje neustávajících sociálních služeb v daných regionech.

Koordinátor Brněnské akce cihla 2008: Barbora Burešová, mobil 731 402 601; barbora.buresova@caritas.cz.

Veškeré informace o Oblastní charitě Brno, Brněnské akci cihla a Chráněném bydlení sv. Michaela, naleznete na www.brno.charita.cz a na www.akcecihla.cz.

Bc. Karel Kosina, ředitel Oblastní charity Brno
tel.: 545 210 672

Liturgická čtení

Neděle 8. 6. – 10. neděle v mezidobí

1. čt.: Oz 6,3–6

Ž 50(49),1+8.12–13.14–15

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

2. čt.: Řim 4,18–25

Ev.: Mt 9,9–13

Slovo na den: Milosrdenství chci a ne obět.

Pondělí 9. 6. – nez. pam. sv. Efréma Syrského

1. čt.: 1 Král 17,1–6

Ž 121(120),1–2.3–4.5–6.7–8

Odp.: srov. 2 (*Nášše pomoc je ve jménu Páně, neboť on stvořil nebe i zemi.*)

Ev.: Mt 5,1–12

Slovo na den: Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Úterý 10. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 17,7–16

Ž 4,2–3.4–5.7–8

Odp.: 7b (*Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!*)

Ev.: Mt 5,13–16

Slovo na den: Svítí všem.

Středa 11. 6. – památka sv. Barnabáše

1. čt.: Sk 11,21b–26; 13,1–3

Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4.5–6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 10,7–13

Slovo na den: Ať na něm spočine váš pokoj.

Čtvrtek 12. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 18,41–46

Ž 65(64),10abcd.10e–11.12–13

Odp.: 2 (*Tobě, Bože, patří chvalozpěv na Siónu.*)

Ev.: Mt 5,20–26

Slovo na den: Smířit se.

Pátek 13. 6. – památka sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 1 Král 19,9a.11–16

Ž 27(26),7–8a.8b–9abc.13–14

Odp.: 8b (*Hospodine, hledám tvou tvář.*)

Ev.: Mt 5,27–32

Slovo na den: Usekni a odhod.

Sobota 14. 6. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: 1 Král 19,19–21

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10

Odp.: 5a (*Ty jsi, Bože, mým dědičným podílem.*)

Ev.: Mt 5,33–37

Slovo na den: Vaše řeč ať je „ano, ano – ne, ne“.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. – 14. ČERVENA 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 6.		PO 9. 6.		ÚT 10. 6.		ST 11. 6.		ČT 12. 6.		PÁ 13. 6.		SO 14. 6.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	1389	1556	980	1096	1734	1953	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1673	1893	981	1096	1734	1953	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1674	1556	985	1101	1735	1954	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	698	788	939	1050	953	1066	1389	1557	985	1101	1735	1954	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1675	1557	985	1101	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	698	788	1388	1555	954	1067	1389	1558	986	1102	1390	1562	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1684	1558	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	698	788	943	1054	957	1071	1389	1558	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 7. 6.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	1677	1559	991	1108	1736	1955	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	1680	1560	995	1112	1737	1956	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	698	788	699	789	948	1060	962	1076	1390	1561	995	1112	1737	1956	699	789
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	1681	1561	995	1112	1731	1950	1028	1147
Záv. modlitba	698	788	698	788	1388	1555	963	1077	1389	1558	996	1113	1390	1562	700	790
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 21. 6. • 26. 7. • 9. 8.

NOVINKA

TURZOVSKÉ PŘÍBĚHY

Karel Židlický • *Uspořádala a slovenské texty přeložila PhDr. Marie Benešová*

Sborník turzovských svědectví, zachycených K. Židlickým, vyšel u příležitosti 50. výročí prvního zjevení Panny Marie lesnímu dělníku M. Laštovi na Živčákové hoře. Reálné příběhy konkrétních osob, jimž Bohorodička odpovídá svými milostmi na klíčové životní situace, jsou srostlé s přírodním prostředím, s dobovými existenčními a politickými podmínkami, a zároveň se v ní zračí moc Boží v dialogu nebe a země. V závěru knížky je shrnuta historie zjevení, údaje o kapli, milostném obrazu, soše Panny Marie a léčivé vodě.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 98 stran, 104 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KRÁLOVNA TURZOVKY

Píseň Pozdrav Královně Turzovky a modlitba před milostným obrazem, daná Pannou Marií 1.–6. února 1968.

Volný list, A5, 4 strany, 2 Kč

UMÍŠ V TOM CHODIT?

Kateřina Štátná-Bešecová

Autorka ukazuje, že předmanželská čistota není bláznovstvím, ale je rozumná, a navíc usnadňuje hledání „toho pravého“. Dokazuje, že cesta k prožívání pravé radosti ze života a důstojnosti osoby člověka je sice cestou náročnou, ale tou nejlepší.

Paulinky • Brož., 135 x 205 mm, 88 stran, 90 Kč

KATECHETIKA

Emilio Alberich – Ludvík Dřímál

Podrobný manuál fundamentální katechetiky pojednává o identitě, předpokladech a podmínkách katecheze církve, ale také o dějinách katechetiky, o různých formách dnešní katecheze i o vzájemném vztahu katecheze a jiných forem služby slova. Prof. E. Alberich je emeritním profesorem katechetiky na salesiánské univerzitě v Římě. Doc. Dr. L. Dřímál, Th.D., vyučuje katechetiku na Cyrilometodějské teologické fakultě UP v Olomouci.

Portál, s. r. o. • Brož., 130 x 200 mm, 216 stran, 239 Kč

KALENDÁŘ

KATOLICKÝ KALENDÁŘ 2009

Nástěnný barevný kalendář s občanským a liturgickým kalendářem.

COR JESU • 46 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 147/2002
 P.P.

D + I

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1